

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXVII - N. 10 - 11 - 12

Octubre - Novembre - Desembre 2010

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDEX

Diòcesi

Bisbe:

Carta Pastoral

La iniciació cristiana 237

Ajudant a viure

Cartes pastorals 247

Felicitació de Nadal

El Sr. Bisbe felicita el Nadal 263

Decrets

Nou Arxiprestat..... 264

“Casa de l'Església” (Acadèmia Mariana) 265

Confirmacions

Quart trimestre..... 265

Vicaria General:

Consell Presbiteral

Sessió del dia 14 d'octubre..... 266

Sessió del dia 13 de desembre 266

Secretaria General:

Nomenaments 269

Necrològica

Mn. Francisco Trell Torres..... 270

Comunicat de premsa

Art Sacre..... 271

Acadèmia Mariana:

Estatuts de la “Casa de l'Església” 274

Càritas Diocesana:

Junts, al servei dels més desvalguts..... 280

Santa Seu

Sant Pare:

Missatge

XLIV Jornada Mundial de la Pau..... 283

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Quart Trimestre 2010..... 295

Índex General any 2010 322

La iniciació cristiana: Creure. Viure. Anunciar l'Evangeli

Carta pastoral de Mons. Joan Piris Frígola, Bisbe de Lleida

Introducció

A l'Assemblea Diocesana del proppassat 29 de Maig dèiem que el nostre és un temps sempre obert a un futur que hem d'ajudar a construir "entre tots", amb humilitat però amb molta confiança en Déu, i afegíem que estàvem celebrant el recorregut fet (final d'un treball i inici d'un camí...) optant per una vivència de l'Església "casa de tots i cosa de tots", encetant així un treball comunitari continuat que volíem relançar a l'inici de curs en les trobades dels sectors i avaluar al final en l'assemblea corresponent.

L'any de discerniment viscut amb participació de tot el Poble de Déu ens ha portat a concentrar l'atenció en punts i criteris ben concrets que, després, hem traduït en **dues prioritats comunes per a tota la Diòcesi**:

1. Cuidar de manera especial **la iniciació cristiana**. (La preparació, la celebració i el seguiment, amb el corresponent itinerari catecumenal diocesà i Pla de formació per als Preveres, Diaques i Laics en el món).

2. I assegurar una bona **presència d'església en la societat lleidatana**. (Església centrífuga i compromís temporal dels cristians).

Igualment, assenyalàrem algunes **orientacions pastorals** que ara us recordo per a dur-les a la pràctica:

1a. Ser una Església acollidora practicant autèntics diàlegs (essent present i participant en els assumptes d'interès comú, però fent entendre perquè i com l'Església no pot adequar-se a lleis que considera oposades a l'evangeli).

2a. En les Parròquies, el més important és el treball callat i senzill realitzat en les petites coses de la vida de cada dia donant exemple de convivència fraterna i apostòlica però, mirant un futur immediat, és urgent preparar agents 'interparroquials' de pastoral per tal d'anar constituint "Equips en Missió". Cal augmentar la pastoral en xarxa racionalitzant i coordinant forces i planificant accions conjuntes. I en la iniciació cristiana, haurem de procurar distingir les diferents manifestacions de la indiferència, discernint les seves motivacions i tractant de comprendre quin tipus d'actituds o comportaments ens estan demanant.

I als Arxiprestats, alhora que es fa un discerniment de la situació d'increença concreta de l'entorn social respectiu, l'Arxipreste procurarà crear

un ambient de llar de fraternitat, acompanyant i tenint cura dels preveres de l'arxiprestat (salut, economia, etc); i farà un pont permanent amb les delegacions i les institucions diocesanes, preparant els consells diocesans del presbiteri i de pastoral, etc. L'Arxiprestat, obrint-se a la realitat d'una única Església diocesana, ha de ser per als seus membres, clergues i laics, àmbit concret de la formació permanent i taller de pastoral que facilita l'experiència de la fraternitat i la pràctica de la corresponsabilitat amb possibles 'especialitzacions' i distribució de tasques específiques.

Sense oblidar que el moment més important de reunió de tota la comunitat cristiana és la celebració de l'Eucaristia el Dia del Senyor, ajudarà a caminar cap a una descoberta del seu sentit i de la importància de participar-hi (infants, adolescents, joves i adults).

3a. Les Delegacions Diocesanes, per tal d'ajudar els Equips Arxiprestals en la realització de la seva tasca, haurien d'elaborar uns objectius concrets per al curs 2010-2011 (subordinant-los al bé comú de la Diòcesi, tenint en compte les prioritats assenyalades i aprofundint i promovent l'espiritualitat de la comunió o d'Església) i valorar-los abans de l'Assemblea Diocesana de final de curs per tal d'oferir-los a les parròquies i arxiprestats. Al mateix temps, cal que cooperin amb la tasca de la Coordinadora dels Delegats, Sra. Mª Àngels Altarriba, per tal d'anar desenvolupant les tres Àrees de coordinació diocesana (espiritualitat i litúrgia, evangelització i acció caritativa i social).

4a. Reconeixent i valorant l'aportació específica de la vida consagrada, demano a les Comunitats Religioses que continuïn oferint la riquesa dels seus carismes a la vida de la diòcesi a través de la participació concreta i específica en el projecte pastoral diocesà (parròquies, escoles, serveis als pobres), en el seu compromís ordinari en la vida de cada dia. Són àmbits significatius en què s'ha de poder connectar amb el misteri de Déu i s'han de reconèixer per la seva manera específica de participar en els treballs de l'evangelització, fent visible la unitat en la diversitat, essent comunitats específiques que formen part de la mateixa Església, branques d'un sol tronc.

5a. Les Institucions diocesanes o serveis a les comunitats eclesials també haurien d'elaborar uns objectius concrets per al curs i valorar-los abans de l'Assemblea Diocesana.

- El Seminari: revisi i actualitzi el pla de formació, convivència i acompanyament vocacional convenient.
- El Capítol Catedral: cridat a ser, sobre tot, una comunitat de pregaria i un referent modèlic de litúrgia celebrativa...
- La Casa de l'Església (Acadèmia Mariana): replantejant la seva funcionalitat pastoral i també el servei que les seves instal·lacions poden donar a la societat lleidatana a diferents nivells.

- El Col·legi Episcopal: essent un referent d'Escola Cristiana amb plantejaments pastorals explícits buscant la connexió amb els joves i famílies (comptant també amb les Delegacions Diocesanes respectives) i ajudant els seus Professors a ser agents de diàleg fe-cultura.
- L'Institut de Recerca i Estudis Religiosos (centre d'estudis superiors): cuidant la formació d'Agents de Pastoral per a les parròquies i arxiprestats i promovent iniciatives de Diàleg Fe-Cultura i d'inseriment en la societat.
- L'Equip de govern i la Cúria diocesana: comunitat especial de servei, cal que assoleixi la seva tasca diària d'una manera ben feta, però amb un accent d'acompanyament proper i acollidor de les persones i, especialment, dels agents de la pastoral a les parròquies, les comunitats i els delegats (vetllant especialment pels preveres i diaques).

Sabem que es tracta sobretot de convertir-se a l'Evangelí i viure millor les seves exigències (Mt 16, 1-5; Lc 14, 28-33) i no únicament de fer obra d'enginyeria eclesiàstica millorant estructures o organitzant-se millor. El que volem és viure practicant l'esperança cristiana i l'element essencial que la caracteritza: l'obertura a l'invisible de Déu. Una esperança que ha de motivar compromisos duradors en una societat canviant i imprevisible com la nostra, tenint clarament com un model el Magnificat de Maria (un referent exemplar però incòmode).

Tornem-ho a dir: si vivim en un «estat de missió», hem d'aplicar els **criteris de la missió: 'presència'** en tots els ambients; **'diàleg'** amb els interlocutors; **'col·laboració'** en tota causa justa i noble; **'testimoni'** cristià de vida; **'anunci explícit'** de Jesucrist. Així el nostre testimoni passarà a ser una proposta: acollir, escoltar i dialogar amb sinceritat porta necessàriament a proposar, que no vol dir imposar ni pressionar sinó invitar a compartir.

6a. A propòsit del compartir, considero necessari afegir ara una qüestió de la que parlem sovint i que tothom hauríem de plantejar-nos seriosament, particularment **els joves** (i els no tan joves) **lleidatans**.

He trobat a Lleida, i a les seves comarques, joves amb inquietuds, amb un desig sincer d'encertar en la vida. Gràcies a Déu, volen saber no tan sols què fer sinó sobretot què ser i, com us he dit en altres ocasions, amb aquesta actitud de recerca es col·loquen a la graella de sortida d'una cursa a la que únicament hi poden participar aquells que accepten posar-se a "escoltar" la veu de la seva consciència.

Sabem que tot cristià és cridat a ser testimoni de l'Evangelí en virtut del Baptisme i de la Confirmació. Però Déu ha convidat sempre persones amb vocació especial, per a un lliurament total de si mateix a la causa del Regne. És una invitació respectant la nostra llibertat i normalment amb un seguit de crides successives que cal voler escoltar...

És bo constatar –sempre amb sorpresa i agraïment– aquesta meravellosa realitat de la crida. El sacerdoci ministerial és un servei que té el seu fonament en una iniciativa de Déu. Ningú no pot reclamar aquest dret que no és només fruit d'una decisió personal o de l'elecció d'una comunitat cristiana concreta. No basta desitjar-ho ser, has de ser cridat. En l'Evangeli llegim que Jesús començà a cridar deixebles perquè estiguessin amb Ell, i per a enviar-los a predicar... Ho va fer després de passar la nit en oració i cridant “als qui va voler” (Mc 3,13).

El mateix Déu, que ens ha concedit el do de la vida, ens crida a viure-la seguint les empremtes de Jesús i ens obre diferents possibilitats de realització. Una d'elles és la que molts (i jo mateix) vam triar amb un llarg procés de resposta a allò que sentíem interiorment que el Senyor ens demanava: servir els germans com a preveres de l'Església. Confesso que l'adhesió absoluta i incondicionada a Jesús és un acte ‘alliberador’. I aquest amor que fa créixer en la llibertat és una gràcia que ens cal demanar cada dia.

I. La Iniciació Cristiana

1. L'encàrrec de Jesús

La Iniciació Cristiana és un procés mitjançant el qual una persona és introduïda en el Misteri de Jesucrist. És una de les tasques encomanades per Ell a l'Església Apostòlica: “Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat” (Mt. 28,19). L'Església universal, la diocesana, la parròquia, la família cristiana han de d'acomplir aquest encàrrec de Jesús apropant-se a l'home concret amb les seves circumstàncies oportunes o inoportunes i oferir-li la bona notícia de Jesús invitant-lo a incorporar-se i viure en la comunitat de batejats i seguidors de Jesús.

Sabem que no naixem cristians sinó que n'esdevenim (Tertulià), i avui això sembla una experiència particularment complexa perquè s'ha anat consumant la ruptura entre Evangeli i cultura en la vida social: els criteris dominants no solen fer molta referència a l'evangeli i, fins i tot, els bressols i itineraris tradicionals de fe –les famílies, l'escola i altres ambients de socialització– han esdevingut cada vegada més fràgils i molt sovint no es pot pressuposar quasi res referent a l'educació cristiana de les joves generacions.

L'anunci de l'evangeli i el camí de la iniciació cristiana assolirà plenament la seva finalitat si porta els fidels, amb l'aportació de la comunitat, no tant sols a acollir la fe que els ha estat comunicada sinó també a transmetre-la,

a saber donar raó de l'esperança que els mou. El punt d'arribada de la iniciació cristiana, doncs, no és la celebració dels sagraments sinó la conversió, l'adhesió a Jesucrist Senyor i la inserció plena i activa en l'Església.

Els tres sagraments de la iniciació cristiana –Baptisme, Confirmació i Eucaristia– hi tenen un paper de primer ordre, però la iniciació no és principalment en vista als sagraments. Són els tres sagraments al servei de la iniciació i no la iniciació al servei dels sagraments. S'ha de parlar cada vegada més d'iniciació a la vida cristiana, inclòs en la situació actual de nois i noies batejats que es preparen a rebre els sagraments de la Confirmació i de l'Eucaristia.

2. És un compromís personal

La Iniciació Cristiana és un compromís personal en el món i en la vida de cada dia: tenim consciència d'un canvi d'època però de vegades sembla que la renovació del nostre actuar va deixant-se per a més endavant. Ens hem de sentir interpel·lats per Déu a una tasca d'una adhesió més personal a Jesucrist i d'aprofundiment i major interiorització dels continguts de la fe que no són idees abstractes sinó actituds ben concretes. El contingut de la nostra fe (i del nostre testimoni) és la persona mateixa de Jesucrist. Ell és l'Evangelí viu, la Paraula eterna de Déu feta carn humana. Per això, la nostra adhesió a Ell (el ser cristià) neix del trobament amb Jesucrist i es refereix precisament a Ell, al secret de la seva persona, la seva paraula, la seva vida, la seva missió i el seu destí. Jesucrist i només ell és el màxim bé. Res ni ningú, ni el personatge més gran de la terra, no val més que Ell. Només una vida que fa veure aquesta absoluta novetat i unitat de Jesucrist, amb signes (de gratitud, de lloança i d'esperança) i alhora amb opcions i accions concretes en el dia a dia, pot donar força determinant a la transmissió de la fe.

Tots afirmem que cal sortir dels murs de les esglésies a l'encontre dels que hi són fora però no acabem de fer-ho. La Pentecosta és el relat de l'encontre entre els deixebles i el món que els rodejava. Ha estat l'Esperit qui els ha empès cap a fora, a no tenir por, a superar la vergonya de les pròpies limitacions, de la pròpia fragilitat, fent-se portadors d'una veritat que cal anunciar i no pot ser callada.

Mantenir viu aquest compromís es converteix en signe d'una gran confiança en Jesucrist, que és la nostra garantia i el fonament que no canvia mai: “Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món” (Mt 28,20). És una crida permanent a afrontar les realitats amb un nou coratge i a comprometre's (amb passió missionera) d'“anar a predicar l'Evangelí” a les dones i als homes d'avui en llurs pròpies condicions de vida i de cultura, tenint ben clar i fent ben visible que el nostre anunci es concentra i s'exhaureix en una

gran confessió de fe com la de l'apòstol Pere, que continua dia rere dia en la història de l'Església: "Tu ets el Crist, el Fill del Déu viu" (Mt 16,16).

3. I és un compromís de cada comunitat i arxiprestat

La iniciació cristiana és compromís de cada comunitat cristiana i cada arxiprestat i es tradueix en un itinerari formatiu. Una formació que pot madurar només amb el temps, en l'escolta constant de la paraula de Déu i amb la presència i l'aportació determinant de la comunitat, com expressió de la presència i de la funció maternal de l'Església. L'apòstol Pau ho compara amb la generació i el part perquè es tracta de "formar el Crist" en la persona del candidat (Gal 4,19).

Ens cal doncs, sobretot, un esforç per tal de pensar aquests itineraris formatius i també de diàleg amb el món que ens envolta. No ens podem acontentar amb celebrar la fe amb els que hi vénen. I els altres? I els que no hi vénen? Per què no hi vénen? Qui els ha convocat? És possible pensar itineraris formatius o de diàleg que puguin interessar i estimular la fe dormida de batejats que no freqüenten l'Eucaristia des de fa anys?

Recordem que el que feia atractives aquelles primeres comunitats (que tampoc no hem de mitificar) era la perseverança en l'escolta de la Paraula i la vida en comú. Compartir, doncs, forma part d'aquesta vida en comú. L'acollida de la Paraula produeix una comunió que fa interessar-se per la vida i el bé dels altres. L'Església neix al carrer ("sortiu als camins", els deia Jesús), en l'encontre amb les persones i aquestes no es troben únicament al Temple. Cal valorar més els ambients (la família, el barri, el treball, l'escola...).

4. L'objectiu de la iniciació cristiana

La iniciació cristiana es pot fer a partir d'una fe poc cultivada, d'una fe implícita o depenent d'una herència sociològica, però l'objectiu ha de ser sempre una fe explícita i operant en Jesucrist Ressuscitat, tal com és proclamada pels Apòstols i els seus successors, el Papa amb el col·legi episcopal. Convindria evitar el desequilibri que pot donar-se entre nosaltres en l'educació de la fe, procurant la màxima harmonia entre els coneixements, la celebració i el compromís de la fe. Tenint sempre en compte que la fe és un do i l'Evangeli una gràcia i que ningú pot repensar el cristianisme des de zero, ignorant una mil·lenària experiència eclesial.

Com deia Pau VI (EN 18) "Evangelitzar significa per a l'Església portar la bona notícia a tots els ambients de la humanitat i amb la seva influència transformar des de dins, renovar la mateixa humanitat"... "No es tracta solament de predicar l'evangeli en zones geogràfiques cada vegada més vastes

o poblacions cada vegada més nombroses sinó d'assolir i transformar amb la força de l'evangeli els criteris de judici, els valors determinants, els punts d'interès, les línies de pensament, les fonts inspiradores i els models de vida de la humanitat" (EN 19).

En conseqüència, i amb tots els respectes, com que no podem donar per suposat que tots els lleidatans batejats estan degudament evangelitzats, convertits, catequitzats i en plena comunió amb l'Església, cal una tasca d'evangelització que sigui una crida a la "conversió" dels "no creients" i també volent promoure i revifar la fe dels creients.

Penso que els destinataris principals de la nostra evangelització haurien de ser els joves i adults, capaços de prendre opcions radicals, exigides per la conversió. I, com es demanava a l'Assemblea del proppassat maig, la pastoral de la joventut ha de ser una prioritat a la nostra Església de Lleida. Hem de donar lloc i paraula als joves acceptant les seves aportacions. L'evangelització dels nens i adolescents serà sempre necessària, però l'hauríem de plantejar a partir d'una comunitat cristiana adulta, per tal d'evitar la seva inoperància de fet.

Constatem que allò que manca avui als qui es consideren cristians –i que nosaltres també els considerem cristians– és el fonament de la fe, el "perquè" hi crec, "en qui o en què hi crec", "què vol dir en la pràctica creure". Per això, també en les trobades amb els catequistes o en els cursos de preparació a la celebració dels sagraments, haurem de partir molt directament dels fonaments de la fe: no es pot donar per suposat...

Hem d'agraciar molt la feina que es fa a la nostra Diòcesi, però cal tenir guies, animadors, catequistes, "acompanyants"... amb una preparació específica doctrinal i espiritual. No basta la bona voluntat o la disponibilitat. Necessitem adults profundament madurs en la fe, veritablement "evangelitzats", es a dir, que s'han deixat conquerir pel Crist (Fil 3,12), que s'han enamorat d'Ell, i que, per tant, estan en condicions de transmetre als altres el do de la fe rebuda. I en aquest camí és fonamental el testimoniatge i proximitat de la comunitat.

Certament també ens cal una sana i responsable creativitat pastoral, però aquesta només serà fecunda si està animada per una santedat de vida, acompanyada per un amor gran i sincer al Crist i a l'Església.

5. Revifar el catecumenat a la nostra Diòcesi

El Concili Vaticà II va exhortar a restaurar el catecumenat –"formació i aprenentatge de tota la vida cristiana degudament allargat, a través el qual els deixebles s'uneixen amb el seu mestre, Crist" (Ad Gentes 14)– i a implantar-lo quan les circumstàncies pastorals de cada Diòcesi ho aconsellin, a judici de l'ordinari de l'Església local (SC 64-66; AG 14; ChD 14).

A les Diòcesis de Catalunya va quedar instituit el Catecumenat, si més no de Dret, en promulgar el 27 d'abril de 2000 el Directori de Pastoral Sacramental, que havia demanat el Concili Provincial Tarraconense. I atès que, en cada diòcesi, el Bisbe és el “promotor de tot el procés de la iniciació cristiana” i li pertoca “establir, dirigir i fomentar, personalment o mitjançant delegat, la institució dels catecúmens” (RICA. Advertiments previs, 44; 20 i 66) i, fins i tot, administrar –ell mateix o aquell a qui ell expressament ho delegui– els tres sacraments de la iniciació cristiana vetllant per la seva preparació, jo creuria convenient revifar formalment aquest SERVEI a la nostra Diòcesi de Lleida.

De fet avui hi ha moltes situacions que demanen una particular iniciació cristiana: nois i noies en edat escolar o catequètica, que no van ser batejats d'infants i els seus pares ho demanen (p.e. amb motiu de la 1a Comunió); adolescents o joves que tampoc no van ser batejats ni van començar a participar a l'Eucaristia d'infants i demanen Sagraments d'Iniciació (p.e. la Confirmació); adults que, en preparar el sagrament del Matrimoni o en altres situacions, es fan conscients que no han rebut la Confirmació –o àdhuc el Baptisme– i ho demanen, i també bastants adults que volen ser iniciats a la fe amb motiu del que podríem anomenar “conversió”. Sense oblidar la problemàtica referent als pares que demanen el Baptisme per als seus fills neonats o d'altres Sagraments de la Iniciació Cristiana.

Tot i que la majoria de situacions rep un tractament pastoral acurat, la petició dels Sagraments és una oportunitat per a oferir-los una experiència catecumenal que els iniciï adequadament en el misteri de la salvació i els introdueixi en la vida de la fe, de la litúrgia i de la caritat del Poble de Déu i de l'apostolat (CDC 788 §2; AG 14).

Pregaria que, quan hi hagi algun cas en una Comunitat Parroquial i abans de començar el procés catecumenal, els responsables parroquials i diocesans, tenint en compte les circumstàncies del candidat, determinin el desenvolupament del procés catecumenal (c. 851, §1) d'acord amb el Delegat de l'àrea pastoral respectiva. Hem de trobar una resposta adequada que afavoreixi la comunió eclesial i que, al mateix temps, accentui la importància de la Iniciació cristiana i d'una fe millor discernida.

Els Sagraments són accions de Crist en tant que “signifiquen” l'actualització de la salvació, i són, també, accions de l'Església perquè se celebren en ella i per mediació d'ella. D'aquí que els Sagraments impliquen la fe en Crist i l'acceptació de l'Església com a Cos visible de Crist, primícia d'una nova humanitat.

Seria bo, igualment, poder coordinar les diferents activitats i processos d'iniciació cristiana que ja es fan a la Diòcesi, i també regular i valorar l'iti-

nerari catequètic a seguir pels eventuais catecúmens, ajudant a seguir les 4 etapes del procés (precatecumenat, catecumenat, purificació i il·luminació i mistagògia o instrucció postbaptismal) i les 3 celebracions principals (admissió al catecumenat i lliurament dels Evangelis, elecció, recepció dels sagraments: baptisme, confirmació i eucaristia), amb la col·laboració de les Delegacions corresponents. (RICA. Advertiments generals, n. 44; ens podran ajudar també les Orientacions Pastorals de la CEE i del SIC i d'altres). En funció del nombre de catecúmens es podria celebrar una trobada conjunta de tots ells (arxiprestal o diocesana), en temps de Quaresma o Pentecosta.

II. La proposta de treball sobre la Iniciació Cristiana per aquest curs

Malgrat l'ambient d'increença que ens envolta, ens sentim cridats a treballar en la missió evangelitzadora amb el mateix entusiasme que la diada de la Pentecosta.

Ens ajudarà a reflexionar la participació en els cursets de formació permanent sobre el tema “D’una pastoral de manteniment a una altra d’iniciació i reiniciació”, programats per a preveres i laics.

1. Advent. La realitat pastoral que vivim a cada lloc concret. (A partir del primer curset de formació permanent dels dies 20 i 21 d’octubre de 2010).

Reflexió sobre el fenomen de la increença. (Cfr. Concili Provincial Tarraconense, 2 –5).

- Situació que vivim. Causes i conseqüències.
- Obertures i dificultats a la iniciació cristiana.

Lligar-ho a la celebració del misteri de l’Encarnació del Nadal.

2. Quaresma. Temps de conversió a l’evangeli. (Segon curset de formació permanent els dies 16 i 17 de març de 2011).

- Treballar a fons el contingut de la Carta Pastoral (Cfr. apartat I.- La Iniciació cristiana), com a resposta als desafiaments de la increença.
- Criteris teològics, espirituals i pastorals de la Iniciació Cristiana en un temps d’increença.
- Confrontar-ho amb la pràctica pastoral de la parròquia/arxiprestal, delegació, comunitat, institució.
- Elaborar les millores que cal introduir en la pràctica parroquial.
- Concretar la formació dels agents de pastoral per la tasca a fer.

3. Pasqua. Temps d'esperança

- Fer el projecte diocesà de Catecumenat, a partir del treball de tot el curs i de l'experiència viscuda a les parròquies/arxiprestats i delegacions...

4. Pentecosta. Celebració de l'Assemblea Diocesana (4 de Juny de 2011). Balanç i prospectiva.

III. Conclusió: Vers una nova presència dels cristians a la societat

En fidelitat als nostres plantejaments (2a prioritat diocesana: Assegurar una bona **presència d'església en la societat lleidatana**. Església centrífuga i compromís temporal dels cristians) intentarem promoure la lectura creient de la realitat i viure, “entre tots i per al bé de tothom”, un “procés operatiu” que ajudi a adherir-se de cor a Jesús en la nostra vida i en la nostra història concreta.

Dir això és afirmar que l'espiritualitat de l'Església ens ha de portar a servir la persona humana amb totes les energies, recursos i dons que ella té i fer-ho més enllà de qualsevol barrera o frontera. La pregunta de la paràbola “qui és el meu proïsme”? és una crida a apropar-se a tothom. L'amor als germans és el distintiu dels deixebles de Jesús (Jn 13,35).

Servir a l'home és servir a la comunió, a la fraternitat, a l'encontre, a l'amor entre tots i amb Déu. I cal que aquest servei sigui viscut i practicat com a comunitat. El Concili posa de relleu l'existència de les Esglésies locals, les Diòcesis, com a primer “lloc” d'aquest servei eclesial, comunitari.

Quan fem referència a la necessitat de ser una Església samaritana, estem recordant expressament que el Papa Pau VI va dir que “l'antiga història del samarità ha estat la pauta de l'espiritualitat del Concili” (Al·locució en la Cloenda del Concili Vaticà II, el 7/12/1965).

Novament ho presento tot a la protecció de la Mare de Déu de l'Acadèmia el dia en què celebrem la seva festa, 2 d'octubre de 2010.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Ajudant a viure

Pregària interreligiosa per la Pau

3 d'octubre de 2010

Com cada quatre d'octubre, també enguany som convocats a pregar per la Pau, actualitzant l'experiència d'Asís iniciada per Joan Pau II.

Perquè la Pau és un do que cal implorar i que, en paraules del Papa actual, "exigeix a tots els nivells l'exercici d'una major responsabilitat: la de conformar la història humana amb l'orde diví. Quan falta l'adhesió a l'orde transcendent de la realitat, quan s'obstaculitza i s'impedeix el desenvolupament integral de la persona i la tutela dels seus drets fonamentals; quan molts pobles es veuen obligats a sofrir injustícies i desigualtats intolerables, falten els elements essencials".

La pau bíblica (shalom) és més que pau. Significa un benestar basat en la justícia i la veritat que es manifesta en fraternitat i goig. Algunes vegades, fins i tot, s'arriba a expressar promovent gestos sincers de reconciliació.

És la perspectiva indicada per l'Apòstol en la Carta als cristians de Roma (12, 9) quan emfatitza que la pau és el resultat d'una llarga batalla que només es guanya quan el bé venç al mal. Davant el panorama habitual de violències i enfrontaments que hi ha al nostre món provocant molts sofriments i injustícies, aquesta seria l'única opció constructiva: detestar el mal i adherir-se al bé.

Intentem fer-ho tots plegats sense confrontacions innecessàries, treballant per la pau amb tots els mitjans èticament legítims i fins i tot col·laborant amb tots aquells que hi treballen per la mateixa finalitat, encara que no comparteixen la nostra fe. A la doctrina del concili Vaticà II hem après que els cristians no podem pretendre tenir cap monopoli i menys quan vivim en una societat tan plural com la que ens ha tocat viure.

Ens hem de felicitar que, en el nostre món globalitzat i cada vegada més petit, vagin sorgint formes de col·laboració entre persones, grups, entitats civils i eclesials, més enllà de partits i ideologies, manifestant que formem un sol món, la gran família humana. *"Estem descobrint, per necessitat, que naveguem en un mateix vaixell. I cal optar o per xocar els uns amb els altres, en la intolerància i en l'agressió, o per abraçar-nos en la comprensió i en la complementarietat".* (P. Casaldàliga, 09/11/06).

Com Benet XVI exhortava en una ocasió els joves a Loreto demanant-los construir una societat alternativa i integradora contra tot tipus d'exclusió: No tingueu por de semblar diferents... ¡Sigueu vigilants, sigueu crítics!... sense por a preferir camins alternatius indicats per l'amor veritable, amb un estil de vida sobri i solidari, amb relacions afectives sinceres i pures, un compromís decidit en l'estudi i en la feina i un interès profund pel bé comú.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Iniciació cristiana en ambient d'increença

10 d'octubre de 2010

A Lleida enguany en parlarem força, de la Iniciació Cristiana. A l'Assemblea Diocesana del proppassat 29 de maig hem revifat la consciència de ser cridats a renovar i revitalitzar l'acció evangelitzadora de les nostres Comunitats i també de cadascú de nosaltres com a agents d'evangelització. I a fer-ho conscients de l'ambient d'increença que ens envolta i que ens demana saber acollir i escoltar tothom, discernint respectuosament les situacions i "acollint bé al qui és dèbil en la fe" (Rom 14,1). Caldrà manifestar amor i paciència especialment amb els més allunyats. Són fills de Déu i germans nostres.

Tanmateix, hem de pensar inclús en aquells que ens vénen considerant-se cristians i als qui també nosaltres considerem perquè, com a mínim, són batejats. Hi trobem molta ignorància religiosa que no s'ha de confondre necessàriament amb la falta de fe, però en molts casos constatem que allò que manca és el fonament de la fe, el "perquè" hi crec, "en qui o en què hi crec", "què vol dir en la pràctica creure". Per això, fins i tot en les trobades amb els catequistes o en els diàlegs de preparació a la celebració dels sacraments, haurem de partir molt directament dels fonaments de la fe: no es pot donar per suposat.

La Iniciació Cristiana és un procés mitjançant el qual una persona és introduïda en el Misteri de Jesucrist. És una de les tasques encomanades per Ell a l'Església Apostòlica: "Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat" (Mt. 28,19).

La Iniciació Cristiana és un compromís personal i també compromís de cada comunitat cristiana i cada arxiprestat i s'ha de traduir en un itinerari

formatiu. Una formació que pot madurar només amb el temps, en l'escolta constant de la paraula de Déu i amb la presència i l'aportació determinant de la comunitat, com a expressió de la presència i de la funció maternal de l'Església (Gal 4,19).

Si volem evangelitzar, ens cal acollir pacientment als que ens vénen a les nostres comunitats amb aspiracions i experiències de vida que demanen ser considerades i il·luminades des de la fe i practicar amb abundància amb tots ells l'escolta, el diàleg i la reflexió. De fet estan en camí i manifesten desitjos i aquesta situació és suficient motiu de diàleg.

Ens cal doncs un esforç per tal de pensar itineraris de diàleg amb el món que ens envolta, sempre sense acontentar-nos amb celebrar la fe amb els que hi vénen. I els altres?. Per què no hi vénen? Qui els convoca i com? És possible pensar itineraris formatius o de diàleg que puguin interessar i estimular la fe de batejats dormida des de fa anys?.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

El successor de Pere ens visita

17 d'octubre de 2010

A un «jove de 83 anys», com Joan Pau II s'autodenominava fa uns anys a l'aeròdrom de Quatre Vents, el va substituir un altre “jove de 78 anys”, Benet XVI (que ara també té 5 anys més), i es varen multiplicar qualificatius i interpretacions en tots els noticiaris. Si ja era tòpic abans parlar del Papa “progressista en lo social i conservador en lo moral”, tampoc ara falten simplificacions. És inevitable i comprensible, encara que tot en la vida és bastant més complex i “els judicis, judicis són”.

Aquests dies es poden escoltar i llegir prou coses sobre l'Església i el Papa. Malauradament... en la majoria d'aquestes manifestacions no apareix per a res el nom de Jesús (!!!) i, tanmateix, l'Església i el Papa no té més missió que anunciar la fe en Jesucrist. Aquest és l'autèntic desafiament en tots els moments de la història i també ara en un món tan plural en tots els ordres: trobar la manera adequada de fer la proposta cristiana i sempre acompanyar-la d'un testimoni coherent.

Els nostres temps són bastant complicats per a l'Església, però el desafiament sempre és el mateix: evangelitzar el món. L'Església no té raó de ser en si mateixa, és per al món, com va assenyalar el Concili Vaticà II. El servei de Benet XVI, successor de Pere, serà sempre confirmar en la fe

els germans i servir a la comunió que el Senyor Jesús va encomanar-li al pescador de Galilea.

Benet XVI ve a Barcelona el proper diumenge 7 de novembre i consagrarà el Temple de la Sagrada Família del qual, entre altres coses, un periodista de Madrid deia que és “espacio de interlocución de la fe con la belleza, con la estética que salva a una ciudad cosmopolita y a una sociedad postmoderna y postsecularizada”. Són paraules ben altisonants i possiblement hauríem de discutir-les però qui sap si pot tenir alguna raó?

Més enllà de qüestions marginals, jo el rebo amb alegria i demano a la Comunitat Diocesana de Lleida que vulgui fer-se present a Barcelona de la manera que millor interessi a cada persona o Parròquia. El nostre Bisbat ofereix possibilitats des del Departament de Pelegrinatges. Sense oblidar el seguiment que hi faran les Televisions i Emissores de Ràdio i que permetran una participació en directe des de les nostres llars.

Tenim una ocasió històrica de viure la Comunió Eclesial amb el Successor de Pere a casa nostra. Encomanem aquest esdeveniment al Senyor i donem gràcies a Déu pel Pastor universal de l'Església que ens visita. Que el Senyor l'assisteixi amb la seva llum i la seva força en el ministeri que Ell mateix li ha confiat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

“Voldríem veure Jesús”

24 d'octubre de 2010

És el lema escollit per al **Domund 2010**, dia de la propagació de la fe, i és la petició que li varen fer uns grecs a l'apòstol Felip i que avui en dia també repeteixen de moltes maneres tants dels nostres conciutadans d'arreu del món. Uns volen conèixer-lo millor i d'altres, la gran majoria, cerquen en la vida omplir el seu cor buit i desconcertat, sense adonar-se'n que només en Jesús trobaran Vida en plenitud.

En aquest sentit, a tots ens vindria molt bé recordar el que confessava sant Agustí: “Us vaig estimar molt tard, Bellesa tan antiga i tan nova, molt tard us vaig estimar! Vós hi éreu a dintre meu i jo a fora, us buscava a fora... Vós hi éreu amb mi, però jo no hi era amb vós. Em retenien lluny de vós aquelles coses que no existrien si no estigueren en vós... Us vaig tastar i ara us anhele; sento fam i set de vós...”.

Ens hauríem de fer moltes vegades la gran pregunta: si l'experiència de cada dia demostra que l'ésser humà no s'assacia mai, tot i que de vegades ens empenyem en donar la sensació que sí, per què viure bevent en “cisternes esquerdades” (Jer 2,13) quan en realitat tenim set d'infinit? (Salm 42,1-6).

Hi ha gent que ha viscut en altre temps experiències il·lusionants i forts ideals però ara diuen que ‘estan de tornada’. Tal vegada les frustracions experimentades els hi han portat a conformar-se amb una vida mediocre, refugiant-se en la crítica fàcil als cristians i a la mateixa Església: vosaltres parleu molt, però els fets no es veuen massa... Així es pot justificar una manera de viure entre la inèrcia i el conformisme.

Jesús ens ho torna a dir a nosaltres, la seva Església: “Aneu per tot el món i prediqueu la Bona Nova”. I els qui diem que el coneixem, que creiem en Ell i l'estimem som els qui l'hem de mostrar encarnant-lo en la vida de cada dia. Hem de poder dir: Aquí teniu Jesús! fent present el seu comportament i el seu obrar. Nosaltres, els qui ens diem amics i seguidors de Jesús hem de protagonitzar la novetat de Jesús, la seva doctrina lluminosa i la seva praxis alliberadora.

Jesucrist és la plenitud de l'home en la mesura en què només en ell es pot apagar la set d'infinit que porta en el seu cor i trobar així una plenitud a la que tendeix constantment: “Ens has fet, Senyor, per a tu i el nostre cor està inquiet fins que reposi en tu”. Són també paraules de sant Agustí.

La diada del Domund ens ofereix l'oportunitat d'agrair i ajudar amb la nostra pregària i la nostra almoïna per tal que, arreu del món, pugui continuar la gran aportació que estan fent des de sempre els nostres missioners reproduint esforçadament, amb la seva vida i testimoni, tot allò que Jesús predicava: Voleu veure Jesús? Mireu els nostres missioners.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Iniciació cristiana en família

31 d'octubre de 2010

La Iniciació Cristiana és una de les dues prioritats pastorals comunes per a tota l'Església Diocesana assenyalades a l'Assemblea del proppassat mes de maig, sobre la que concentrarem l'atenció enguany.

Des dels primers temps de l'Església, la Iniciació Cristiana ha estat un procés de formació i creixement que educa per a la vida i la conducta cristiana. Un “procés” o *itinerari litúrgic-sacramental, catequètic i vivencial*.

Sabem que esdevenir cristià avui sembla una experiència particularment complexa perquè s'ha anat consumant la ruptura entre Evangeli i cultura en la vida social: els criteris dominants no solen fer molta referència a l'evangeli i, fins i tot, el bressol i itinerari tradicional de fe que ha estat la família ha esdevingut molt fràgil i sovint no podem pressuposar res en el referent a l'educació cristiana de les joves generacions a casa seva.

Malgrat tot hem d'afirmar que la família de cristians continua essent una estructura bàsica en la iniciació cristiana. Són els pares cristians els qui han de formar els seus fills en la fe i en la pràctica de la vida cristiana, mitjançant la paraula i l'exemple. Aquesta missió de la família de cristians és un veritable ministeri i els seus components constitueixen una immillorable escola de seguiment del Crist. Aquest és un dret i un deure que l'Església reconeix als pares com a transmissors i educadors de la fe, que brolla del sagrament del Matrimoni i de la consideració de la família com “Església domèstica”.

Hem de parlar cada vegada més d'iniciació “a la vida cristiana” i no tan sols de preparació a la recepció de determinats Sagraments. El punt d'arribada de la Iniciació Cristiana no és la celebració dels sagraments sinó l'adhesió a Jesucrist Senyor i la inserció plena i activa en l'Església.

Tant de bo se'ls recordi també aquesta doctrina a les parelles en els Cursets de Preparació al Matrimoni. I igualment la importància que té que, en compliment de la seva missió, inscriguin personalment els fills en la catequesi parroquial i en la classe de religió a les escoles. I que assisteixin a les reunions i celebracions que es programin, donant així exemple de participació responsable. L'experiència ensenya que és fonamental que els pares complementin a casa la feina que es fa amb els seus fills en la parròquia i en l'escola cristiana.

Un element important i significatiu per a la Iniciació Cristiana dels fills és que rebin el testimoni del do de la fe d'aquells dels que han rebut el do de la vida.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Benet XVI entre nosaltres

7 de novembre de 2010

Aquest diumenge, milers de persones ens aplegarem a celebrar l'Eucaristia a Barcelona amb el Successor de Pere i anunciarem al món amb alegria, una vegada més el meravellós tresor de la fe en Jesucrist mort i ressuscitat.

La trobada amb el Papa a la Sagrada Família ens dóna també l'oportunitat de compartir i proposar allò que considerem un valor central per a la societat i l'Església: "una família, basada en el matrimoni, com l'àmbit en el qual les persones rebem el do de la vida i els impulsos humans necessaris per a saber viure-la amb dignitat. I podrem proclamar la bellesa de la vocació matrimonial (la manera específica en la que els esposos són deixebles de Jesús)." Ja al 1981, Joan Pau II parlava de la família cristiana com una comunitat "salvada" que té el seu "propi do" i està cridada a ser "una comunitat que salva", i això d'una manera pròpia i original, "en quant comunitat" i "segons una modalitat comunitària".

Des de sempre, els cristians han sentit la necessitat de traduir en realitats existencials l'estil de vida instaurat per Jesús, esforçant-se en oferir testimonis de relacions interpersonals en les que resultava clar que era la fe en el Senyor Jesús la que les unia i les motivava. L'apòstol Pau assenyala expressament el matrimoni com "unió en el Senyor".

Coneixem el que suposa promoure i "significar" allò que per a molts és una utopia irrealitzable. Volem afrontar les realitats matrimonials i familiars amb realisme, sabent que els resultats són limitats i parcials, però també amb Fe perquè "l'esperança no defrauda, atès que l'amor que Déu ens té inunda els nostres cors per l'Esperit Sant que se'ns ha donat" (Rom 5,5).

La vinguda del Papa a Barcelona ens pot fer reflexionar sobre quina és la nostra realitat de consciència i d'experiència de comunió eclesial.

Convido a tots els membres de l'Església de Lleida a aplegar-nos en oració des de les nostres cases, parròquies i comunitats demanant al Senyor molts fruits espirituals d'aquesta trobada amb el Papa Benet XVI, sobre el qual, sense ignorar les qüestions que després ha anat posant sobre ell, el mateix Hans Küng recordava (16-abril-2006) que "per a sorpresa de molts, es va presentar en la seva primera aparició en públic i en la seva primera encíclica com el Papa de l'amor..., amb un document ben treballat des del punt de vista teològic sobre Eros i Àgape, Amor i Caritat que no entra en falses contradiccions. (...) Aquest Papa, deia, és un erudit més aviat tranquil, pensatiu i que procura reflexionar..., que dóna petits

passos... i que intenta amb petits canviaments potser posar en marxa grans transformacions”.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Diada de Germanor Eclesial 2010

14 de novembre de 2010

Fa uns dies hem compartit l'alegria de la visita del Successor de Pere a Barcelona i hem pogut viure una forta experiència de comunió eclesial a casa nostra que recordarem per molt temps.

Quan encara ressonen a les nostres oïdes les paraules del Papa Benet XVI, jo us en vull recordar unes altres que ens va dirigir a tot el món creient en la seva primera Encíclica **“Deus Caritas est”**: “només es contribueix a fer un món millor fent el bé ara i en primera persona, amb passió i allà on sigui possible, independentment d'estratègies i programes... El programa del cristià –el programa del bon Samarità, el programa de Jesús– és un “cor que veu”. Aquest cor veu on hi ha necessitat d'amor i actua en conseqüència”.

Jesús ens convida a treballar per un món més humà i fraternal buscant el canviament de les persones, de les estructures, de les relacions... Es tracta d'un estil de viure i actuar original, sorprenent i contracorrent, d'una manera d'actuar que manifesti el Déu-Amor que hem descobert en Jesús, tractant d'ésser “llum del món” i “sal de la terra” i alimentant l'enteniment mutu.

Aquest **dia de l'església diocesana** (a Catalunya “Jornada de **Germanor**”) és una crida a la responsabilitat i ens ofereix l'oportunitat de créixer en aquell amor pràctic que es tradueix en la **comunió cristiana de béns**.

La situació de crisi ens afecta a tots però el **compartir fa visible el nostre ser església, comunitat de fe, caritat i esperança**, però comunitat humana a la fi amb necessitats també materials a les quals cal buscar solució “entre tots”. Gràcies a Déu, avui ja ningú pot dir que l'Estat estigui subvencionant l'Església i això ens atorga un plus de llibertat.

Sense oblidar a més que cada Església Diocesana, precisament perquè és l'Església de Jesús, ha d'estar oberta a la missió universal, a la col·laboració i a la cooperació amb altres Esglésies i altres necessitats. Més enllà de tot localisme tancat estem implicats en la tasca evangelitzadora global dins i

fora dels nostres confins. Únicament així podem seguir essent motiu d'esperança, estímul per a la fe i testimoni visible de la caritat que ens identifica com la Comunitat de Jesús, la Comunitat dels qui tenen un "cor que veu i actua en conseqüència".

Us animo a fer un esforç generós: tota pedra fa paret.

Rebeu l'agraïment del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

El primer dels drets

21 de novembre de 2010

La nostra societat moderna ha aconseguit una consciència compartida del que diem Drets Humans i, gràcies a Déu, tots lluitem perquè cada dia siguin més respectats. Perquè, ¿no és la vida el primer dels drets? Certament caldrà distingir sempre entre allò legal i allò moral (no es legisla únicament per a creients) però, "perquè una llei sigui justa no tan sols ha d'estar d'acord amb la legalitat, cal que es fonamenti en uns valors i principis que la legitimen, sense els quals no serà una veritable llei... Una llei de terminis que deixés a l'atzar de la mare la voluntat d'avortar mai podria ser legítima" (Mª Dolores Vila-Coro, Directora de la Càtedra de Bioètica i Biojurídica de la UNESCO).

El magisteri de l'Església ha proclamat constantment el caràcter sagrat i inviolable de la vida humana, des de la seva concepció fins a la seva fi natural. En el seu rerefons ha estat sempre la convicció que en cada ésser humà, en qualsevol fase o condició de la seva vida, resplendeix un reflex de la mateixa realitat de Déu.

Els qui creiem que, en l'encarnació alliberadora i redemptora de Jesús, Déu ha compartit la nostra vida condicionada i 'desenfocada' fent-nos capaços de compartir la seva vida divina i gloriosa, pensem que ja no es pot parlar de Déu com algú la vida del qual pugui discórrer al marge de la humanitat. I, per la mateixa raó, valorem la dimensió transcendent de tot allò 'humà' i ens sentim cridats a treballar en favor de la pau i a defensar amb valentia la dignitat de la persona humana i dels seus drets inalienables, com feia el Papa en el seu Missatge per a la celebració de la Jornada Mundial de la Pau (01/01/2008), insistint en què no es pot disposar lliurement de la persona; que el respecte del dret a la vida en totes les seves fases és

d'importància decisiva perquè *“la vida és un do que el subjecte no té a la seva entera disposició”*. En el Missatge citat, el Successor de Pere demanava que es denunciés com “un atemptat contra la pau” l'estrall que es fa del dret a la vida en la nostra societat: a més de les víctimes dels conflictes armats, del terrorisme i de les diferents formes de violència, hi ha morts silencioses provocades per la fam, l'avortament, l'experimentació sobre els embrions i l'eutanàsia.

Pel que fa als drets i deures del fetus es podrà seguir discutint, (com ho fan científics, filòsofs... i polítics), però és clar que un ovulo fecundat és quelcom (*algú*) viu amb un codi genètic propi, un ésser viu que arribarà a desenvolupar-se com li correspon si no se li posa impediment. I, a més, és un ésser sense capacitat de defensar-se que té dret a esperar tota classe de protecció de les persones de bé.

Seguint la crida i l'exemple de Benet XVI invito a tots els qui vulguin acompanyar-nos a una estona de pregària en favor d'aquesta Vida ja Nascuda en el si matern, que té dret a veure la llum. Serà el proper dissabte dia 27, a les 5 de la tarda, en l'Església Parroquial de la Sagrada Família (Cappont).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Viure els esdeveniments com una crida de Déu

28 de novembre de 2010

En un món en transformació permanent com el que vivim són inevitables els desequilibris, les ambigüitats i les contradiccions..., però això no autoritza les postures extremes o els radicalismes inflexibles i fanàtics, ni tampoc el desconcert i la pèrdua de la serenitat. En aquest sentit, sempre he considerat molt il·luminadora la recomanació de la Constitució Conciliar sobre l'Església en el món (GS 44) que demana “escoltar, discernir i interpretar els diversos llenguatges del nostre temps i avaluar-los sota la llum de la Paraula de Déu, amb l'ajuda de l'Esperit Sant, per tal que la Veritat revelada pugui ésser cada vegada més profundament percebuda, més ben entesa i més encertadament proposada”.

A la nostra Diòcesi hem fet moltes vegades esment de la necessitat de viure els esdeveniments com una crida de Déu, convençuts que els “signes dels temps” són signes de l'acció de Déu en la història humana. Deixem-nos, doncs, jutjar per les situacions que ens toca viure, assumint les coses

amb responsabilitat i sempre col·laborant a buscar respostes gradualment. És perfectament lícit mirar l'Església amb ulls crítics però assenyalar tan sols que allò que no va bé no és índex de sanitat o maduresa.

No amagarem mai que entre nosaltres es poden constatar moltes debilitats i pecats, cosa que deixa ben clar que l'Església és –com deia Pau VI– una *“realitat humana envaïda pel diví”*, una realitat santa pel seu origen i missió, però sempre necessitada de conversió per la condició dels seus membres. Malgrat tot, i tornem-ho a dir amb paraules del Concili, el Poble de Déu és per a tot el gènere humà “el germen fermíssim d’unitat, esperança i salvació” perquè ha estat posat per Déu com “instrument de redempció universal”; ha de ser “sagrament visible d’unitat del gènere humà” i “sagrament universal de salvació, que manifesta, i al mateix temps realitza, el misteri de l’amor de Déu a l’home” (Cfr. LG 9 i 48; GS 42 i 45).

Per això, i atès que comencem un nou Any Litúrgic (una nova oportunitat), animo a tots els membres de l'Església de Lleida a pregar molt de cor amb paraules com les següents:

“Senyor Jesucrist, et donem gràcies per la consagració baptismal que ens fa membres de la teva Església, en la qual ens has cridat a promoure la fraternitat universal fins que “tots siguem u”.

Volem viure vinculats a Tu escoltant la teva Paraula sense interferències i amb més profunditat, deixant-nos convertir per Ella per a seguir-te cada dia amb més radicalitat.

Ajuda'ns a ser mediació creïble en els diferents ambients en els que ens crides a ser “sal i llum”, vertaders testimonis teus en el món, capaços de donar raó de la nostra esperança, gojosament confiats en el poder alliberador i transformador del teu Evangeli.”

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Potenciar actituds molt necessàries

5 de desembre de 2010

Amb la mirada posada en el Nadal que s'acosta, en previsió de desequilibris celebratius i més en la situació de crisi que vivim que deixa més al descobert tantes necessitats, voldria fer una crida a potenciar actituds que em semblen molt necessàries: la capacitat de trobada i la voluntat de compartir fraternalment.

Ja el Concili Vaticà II demanava “optar” per un nou humanisme en què la persona queda definida principalment per la seva responsabilitat envers els altres (GS 44, 45). I és un fet que la creixent interdependència en què es mou la nostra humanitat i la tendència a la globalització està demanant-nos superar individualismes i prepotències.

Optar per Jesús serà sempre viure protagonitzant actituds de justícia i caritat, fer costat als més dèbils i lluitar contra les causes de la seva fragilitat. Fer-nos portaveus del clamor dels més pobres essent senyal i garantia de la “Bona Nova de l’Encarnació” (GS 26).

De tots és coneguda aquella afirmació conciliar: “L’home contemporani escolta més de gust els testimonis que els mestres. I si escolta els mestres és que són testimonis” (EN 76 i 41). I també va resultant ja tòpic dir que sobren documents i falten testimonis amb experiència personal intensa de Jesús, les vides del quals arrosseguin. Es tractaria de fer visible l’Evangeli de l’amor.

En voler emprendre el camí d’una nova evangelització amb la força de l’Esperit i amb la suficient imaginació creativa, caldria prioritzar una bona experiència de relació integradora amb els qui ens envolten, més enllà de les diferents pertinències lingüístiques, culturals i socials i, tal com es va configurant el nostre país, potser també religioses i ètniques. Certament caldrà que els cristians promoguem l’anunci de l’Evangeli amb nou entusiasme per tal que la llum de Jesucrist il·lumini la nostra diversitat, i acompanyem el nostre servei amb intervencions de promoció humana integral.

Són dies especialment propicis per a donar testimoni de vida sòbria, distingint entre béns i despeses necessàries i béns i despeses supèrflues, i compartint al màxim de les nostres possibilitats. Posem els nostres béns al servei i a disposició dels germans més necessitats, fent-los fructificar per a utilitat comuna i/o desprenent-nos d’ells per al bé d’altres.

És indiscutible que l’exercici de la misericòrdia s’ha de traduir en servei actiu (Lc 10, 32-33; Jaume 2,15ss) o, en paraules de Benet XVI, traduir avui l’evangeli en la dinàmica de l’amor.

Cal transmetre l’anunci de l’esperança vivint personalment l’Evangeli i buscant traduir-lo en projectes i realitzacions coherents amb el principi dinàmic fonamental que és l’amor als germans.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Evangelitzats i evangelitzadors

12 de desembre de 2010

La crida del Senyor: *Aneu i feu deixebles meus...* va dirigida a tots els batejats que hem de ser evangelitzadors allà on vivim, amb el convenciment de que si un cristià o una parròquia no evangelitza, mor. Un mossèn italià il·lustrava aquest convenciment amb la imatge dels dos mars de la Palestina, el mar de Galilea i el mar Mort. Tots dos són alimentats pel mateix riu Jordà. El primer produeix una vida abundant i una bona quantitat de peixos perquè el Jordà entra i surt; l'altre no produeix més que mort perquè el Jordà només entra i no surt. I concloïa dient: un cristià que no vol més que consumir en l'Església, sense donar-se massa, està condemnat a vegetar i a morir.

Però, com anunciar Jesús enmig de la vida? Molts diuen que no estan preparats quan, en realitat, no es tracta de fer grans muntatges sinó de donar-li més profunditat evangèlica a allò que fem cada dia, estimant i ajudant-nos els uns als altres a ser més vertaders deixebles de Jesús, servint als qui ens envolten en els nostres ambients naturals de vida i establint relacions d'ajuda mútua i de caritat fraterna.

És clar que, en aquest camí, no s'ha de prescindir de la dimensió comunitària i per això ens hem d'ajuntar amb altres i formar grups on no hauria de faltar la pregària compartida, la meditació de la Paraula de Déu –millor si ens acompanya i guia algú que ens ajudi a entendre– i posant en comú la nostra fe i el que fem per transmetre-la. Bastaria fer-se la pregunta ignasiana: què ha fet el Senyor per mi aquesta setmana i què he fet jo per al Senyor? Per què no compartir com he tractat jo de servir els altres durant la setmana, i com he tractat d'evangelitzar de paraula i d'obra?

Podríem, per exemple, fer un llistat de les persones amb les quals hi tenim contacte habitual i pregar per elles 'nominalment' i per algunes de manera especial, perquè ens sembla que Déu ens les encomana particularment. L'oració és el punt més important en el procés de l'evangelització i ens ha d'acompanyar sempre si en volem treure fruits. Les metodologies són importants però secundàries, és l'Esperit Sant qui toca els cors i pot convertir-los.

Paral·lelament hi ha el servei: estimar el proïsme servint-lo. És el gran manament del Senyor i no podem prescindir-ne en el procés de l'evangelització. És així com oferim el testimoni de vida que tots esperen de nosaltres cristians: donant el nostre temps, la nostra persona i, de vegades, els nostres béns. Servint –tractant amb amor cristià– als qui no coneixen Jesús, construïm ponts d'amistat que més tard podran conduir-los a l'Evangeli. En ells podran néixer preguntes que haurem de respondre compartint la nostra experiència de fe, exposant de la manera més clara i concreta pos-

sible allò que el Senyor ha fet en la nostra vida, donant així raó de la nostra esperança (1 Pe 3,15).

Compartim, doncs, allò que coneixem de Jesús, encara que sigui poc, i ajudem a que altres ho puguin conèixer i, participant en grups de pregària i reflexió, puguin donar passes progressives cap a la Comunitat Eucarística.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Molt bon Nadal 2010

19 de desembre de 2010

És normal trobar a l'Evangeli (Lc 3, 4ss) anuncis d'alliberament, perquè el projecte de Déu és un món en llibertat, estimació i fraternitat, com havia avançat el profeta Isaïes: "Prepareu el camí del Senyor, aplaneu les seves rutes. S'alçaran les fondalades, s'abaixaran les muntanyes i els turons, el terreny tortuós quedarà pla i el camí escabros serà allisat; i tothom veurà la salvació de Déu." Per això, el misteri de l'Encarnació que celebrem de manera especial a Nadal és sempre **bona notícia** i interpel·la el món manifestant la proximitat i la compassió de Déu amb els més fràgils, constituint un programa esplèndid per a la comunitat cristiana.

La vinguda de Jesús i la fascinació per la seva persona ens situen en un univers nou que ens hauria de dur a viure protagonitzant una certa "anormalitat", com la d'aquells primers seguidors que cridaven l'atenció per la seva novetat crítica i exemplar. Tots els cristians estem cridats a viure i fer veure aquest "Déu-amb-nosaltres" que és la font absoluta de les nostres certeses. Però això ens demana actituds que estan lluny de qualsevol inèrcia i comporten una llibertat en la que he somiat moltes vegades.

Hi ha qui diu que ens hem "mundanitzat" una mica i no es nota cap diferència comparant-nos amb altres opcions de vida. Hauríem de fer veure que encara hi ha persones disposades a jugar-s'ho tot per Jesús i per la seva manera d'entendre les coses, perquè és cert que les preocupacions de cada dia, i la dedicació a "altres assumptes" que semblen urgents, corre el risc d'absorbir-nos i fer-nos oblidar l'essencial.

Sé que la immensitat no la podem abastar ("compta les estrelles del firmament o els grans de sorra a la platja, si pots" –deia Déu a Abraham–)...,

però l'admiració i l'emoció que compartim aquests dies de Nadal és també una manera de penetrar en la veritat de les coses.

Davant el Pessebre, demanaré per a tots nosaltres capacitat de somiar, d'admiració i emoció per poder entendre i preparar el món millor que ve.

Bon Nadal a tothom i un 2011 ple de vida evangèlica.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Un bon regal de Nadal

26 de desembre de 2010

Celebrant el Naixement de Jesús i disposats novament a contemplar el misteri de la Paraula feta carn que ens presenta un projecte d'amor i de vida, demanem aprendre a mirar-nos les coses i les persones amb els ulls de Déu i a tenir la Paraula com a guia dels projectes pastorals i del discerniment comunitari. El que volem és "*viure la Paraula*" (no sols 'escoltar-la'), "*posar en pràctica la Paraula*" (Hebr 3,7.12 i 2Cor 2,17), traduir-la en comportament evangèlic (Mt 7,21. 24).

L'itinerari de la Paraula va des de Déu a l'home, del cel a la terra, de l'eternitat al temps. Es manifesta com a Paraula eterna de Déu, s'irradia en la creació, assumeix perfil històric en els profetes, es manifesta en la persona de Jesús, ressona en la veu dels apòstols, i avui ve proclamada en l'Església (cfr. *Lineamenta* per a la XII assemblea general del sínodo dels bisbes, 9).

I la revelació de Déu continguda en la vida i en la predicació de Jesús no és l'exposició d'una teoria sobre Déu, sinó un seguit d'intervencions alliberadores de malalties (de cos i d'esperit), de marginacions (social i religiosa), i de la mateixa mort. La nostra hauria de ser una resposta d'agraïment i de fidelitat vivint animats per l'amor de Déu i pel servei als germans.

El Concili Vaticà II ha assenyalat també com una necessitat la lectura dels "signes dels temps", la lectura dels esdeveniments del món a la llum de la Paraula de Déu..., escoltant atentament, volent entendre i interpretar, en la història, en l'Església en acte, les diverses maneres de parlar del Bon Déu.

Certament, la Paraula de Déu pot ser escoltada en el silenci de la nostra consciència, en els esdeveniments de la història, en les experiències

personals... i, per a percebre-la correctament, caldrà interpretar-la amb la intel·ligència de la fe. Tanmateix, el lloc privilegiat de la revelació divina és una persona concreta: *Jesús el Crist* (Hebr 1,1-2; Jo 1,1-18), amb qui hem d'establir una relació interpersonal. Per als cristians, Jesús no és una idea a compartir o un mestre de moral al qual seguir, és el fill de Déu fet home, el ressuscitat, el vivent.

El llibre dels Fets dels Apòstols ens explica que la difusió de la Paraula (Fets 6,7; 12,24; 19,20) va paral·lela a l'edificació de la Comunitat que és l'Església. Anunciar i compartir la Paraula ha estat un element fonamental en la vida de l'Església des del primer dia. L'Església és el poble de Déu convocat per la Paraula, per la qual cosa no hi ha Església sense retorn freqüent a la Paraula, escoltant-la, anunciant-la i compartint-la.

I també caldrà aprendre a respondre a la Paraula de Déu presentant-li les preguntes justes, com Maria de Natzaret, i fent-nos intèrprets fidels de la voluntat de Déu amb les nostres accions, els nostres sentiments i els nostres judicis de valor. Només això ens farà testimonis creïbles de Jesucrist.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Als membres de l'església de Lleida i a tots, dones i homes que estima el senyor

Desembre de 2010

*“S'alçaran les fondalades, s'abaixaran les muntanyes i els turons, el terreny tortuós quedarà pla i el camí escabrós serà allisat; **i tothom veurà la salvació de Déu.**” (Lc 3, 4ss)*

El misteri de l'Encarnació que celebrem interpel·la el món manifestant la proximitat i la compassió de Déu amb els més fràgils, el projecte de Déu que és un món en llibertat, estimació i fraternitat. Per això, és sempre **bona notícia** i un programa esplèndid per a la comunitat cristiana.

La vinguda de Jesús, el “Déu-amb-nosaltres” ens demana actituds lluny de qualsevol inèrcia: és el veritable “fet diferencial”. Hauríem de fer veure que som persones disposades a jugar-s'ho tot per Jesús i per la seva manera d'entendre les coses, per damunt d'urgències que volen aclaparar la nostra atenció fent-nos oblidar allò essencial.

Certament no podem abastar la immensitat (“compta les estrelles del firmament o els grans de sorra a la platja, si pots” –deia Déu a Abraham–)..., però l'admiració i l'emoció que compartim aquests dies de Nadal és també una manera de penetrar en la veritat de les coses.

Davant el Pessebre, demanaré per a tots nosaltres capacitat de somiar, d'admiració i emoció per poder entendre i preparar el món millor que ve.

Bon Nadal a tothom i un 2011 ple de vida evangèlica.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Nou Arxiprestat

Decret

En la sessió del dia 17 de juny de 2010 l'Arxipreste de "la Ribagorça", Mn. Daniel Gómez Fernández, va presentar al plenari del Consell Presbiteral la proposta de fusionar l'actual Arxiprestat amb l'Arxiprestat veí de "Segrià-la Noguera"; la principal raó adduïda era l'existència d'ell sol com a únic prevere diocesà de Lleida en aquest àmbit territorial; la deliberació dels consellers es va decantar majoritàriament per aquesta fusió, acordant-se, no obstant, la creació d'una comissió ad hoc per a l'estudi de dita proposta, la qual estaria integrada pel Vicari episcopal de pastoral, el Secretari General i el propi Arxipreste. En la següent sessió ordinària del Consell Presbiteral, el dia 15 d'octubre de 2010, dita comissió va presentar al plenari un estudi favorable a l'esmentada fusió, així com també a la fusió de totes les unitats pastorals que fins ara integraven l'Arxiprestat "la Ribagorça" en una de sola, que com a tal s'integraria en les unitats pastorals del nou Arxiprestat;

Per tant, un cop oït el parer favorable del Consell Presbiteral, pel present

Decreto

1. La creació d'un nou Arxiprestat que s'anomenarà "Segrià-la Noguera-la Ribagorça";

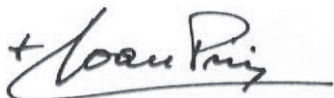
2. La creació d'una nova unitat pastoral integrada per les unitats pastorals 24, 25, 26 i 27, que es dirà Unitat pastoral 24;

3. El rector de la parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu, del Pont de Suert formarà part com a membre designat pel Bisbe del Consell Presbiteral i del Consell Pastoral Diocesà;

4. Es procedirà en els pròxims dies a l'elecció d'un nou Arxipreste del nou Arxiprestat, d'acord amb la norma del dret.

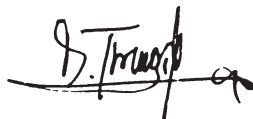
I perquè consti, signo i lliuro el present decret.

Lleida, dinou de novembre de dos mil deu.

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

“Casa de l'Església” (Acadèmia Mariana)

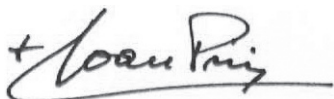
Decret

Vist el nou text dels Estatus de la “Casa de l'Església” (Acadèmia Mariana) de la Diòcesi de Lleida, que consta de vint-i-quatre articles, dividits en dos capítols, i una disposició addicional;

Atès que el present text compleix tots els requisits establerts per la legislació canònica vigent;

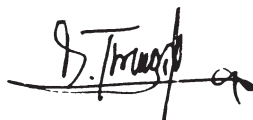
Per aquest Decret, aprovo aquests Estatuts de la institució diocesana anomenada “Casa de l'Església”, i els declaro vigents a partir del dia d'avui, en substitució dels anteriors.

Lleida, vint-i-dos de novembre de dos mil deu.

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Confirmacions

*Durant el quart trimestre,
el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris,
ha conferit el sagrament de la Confirmació
als joves que s'esmenten a continuació:*

			nois	noies
Octubre	24	P. Mare de Déu del Carme.....	5	1

Vicaria General

Consell Presbiteral

Sessió del dia 14 d'octubre

El passat dia 14 d'octubre, el bisbe Joan convocà el Consell Presbiteral del bisbat. En primer lloc, va explicar als consellers la seva segona carta pastoral que vol ser una resposta a l'Assemblea Diocesana del passat mes de maig, al mateix temps que obre un temps de reflexió per aquest any pastoral sobre la iniciació cristiana.

Un altre punt a l'ordre del dia era la visita pastoral que el bisbe diocesà vol dur a terme en els propers mesos. Els rectors de les parròquies han rebut un qüestionari per preparar-la. Sembla evident per a tots, que la visita pastoral té com a objectiu fortificar els lligams de comunió entre el bisbe i el conjunt de fidels, per la qual cosa, les comunitats han de tenir el protagonisme.

En un tercer punt es va parlar del seminari. Actualment hi ha dos seminaristes, un dels quals hi ha ingressat aquesta tardor. Hi ha tres diaques que són en parròquies i que seran ordenats preveres. Un altre candidat adult viu el temps de discerniment en vistes al presbiterat. El rector del seminari va informar els consellers del projecte que tots els seminaristes es trobaran els dissabtes per a rebre cursos de formació complementària, com música, espiritualitat, etc.

En un quart punt, els consellers es van pronunciar a favor d'unir l'arxiprestat Ribagorça (Pont de Suert i voltants) on hi ha un sol prevere, a l'arxiprestat del Segrià - La Noguera.

En un darrer punt, el bisbe Joan va informar als consellers que la Santa Seu demana als bisbes diocesans del món d'organitzar un temps de pregària per "la vida naixent". Aquesta vetlla de pregària tindrà lloc arreu el dissabte 27 de novembre. Es decideix que es faci a l'església de la Sagrada Família de Lleida, al barri de Cappont i que siguin els preveres d'aquella unitat pastoral els responsables de la preparació i organització.

Consell Presbiteral

Sessió del dia 13 de desembre

Després de la pregària de l'hora menor, es llegí, esmenà i aprovà l'acta de l'anterior Consell de Presbiteri.

Després de repassar el Seguiment d'acords i decisions, s'informa de:

- La fusió de dos Arxiprestats en un de sol que passa a anomenar-se "Segrià-la Noguera-la Ribagorça". El nou arxiprest elegit d'aquest, ha

estat Mn. Amadeu Carrera. El rector de la parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu, del Pont de Suert formarà part com a membre designat pel Bisbe, del Consell Presbiteral i del Consell Pastoral Diocesà.

- La Vigília de pregaria de la vida naixent ja en el si de la mare, que es duqué a terme a la unitat parroquial de Cap-pont el 27 de novembre.
- Els noms d'algunes persones laiques proposades per formar part del Consell d'economia del Bisbat.

Estudi i aprovació de la normativa econòmica per a l'any 2011

- L'aportació econòmica de la Conferència Episcopal a la Diòcesi de Lleida, per aquest any, augmentarà un 1'2 %. La gratificació mensual dels preveres pel 2011 serà de 898 € (en 14 mensualitats).
- La col·lecta d'ajut al sosteniment de la Diòcesi, anomenada "Campanya de Germanor", en general ha baixat, en relació a la de l'any passat.
- Les ajudes que el Bisbat podrà atorgar per a obres en temples i rectories, s'hauran de reduir donades les circumstàncies actuals.
- L'aportació de les parròquies a les despeses diocesanes de funcionament, continua essent del 23% dels ingressos "ordinaris" de cada parròquia.

Després s'obrí un torn de paraules sobre:

- Com fer front, de la millor manera possible, al cost de **les atencions als mossens amb més dificultats de salut que resideixen a la casa sacerdotal**. Es demana que des de la Comissió del Clergat estudiï el tema i faci una proposta de futur.

- **La importància d'una millor comunicació cristiana de béns** i l'estat econòmic de les parròquies, tenint en compte els criteris i conviccions profundes que han d'inspirar-nos: es demana que el departament d'economia del Bisbat continuï treballant per tractar de coordinar les diferents comptabilitats de les diferents institucions diocesanes, i que aquestes hi col·laborin. S'aprovà per aclamació que l'Economia de la Casa sacerdotal es porti des del Bisbat.

S'aprovà la normativa econòmica de la diòcesis per a l'any 2011 amb 13 vots afirmatius i una abstenció.

El tema de les unitats parroquials

El Sr. Bisbe presentà un document de reflexió, amb propostes. Del diàleg posterior extraiem:

- El Catecumenat d'adults a la ciutat es podria concentrar en un sola parròquia.
- Que els mossens avancin més en el convenciment de la necessitat de col·laborar conjuntament, i ajudar els fidels en aquest camí.

- Caldria un canvi de mentalitat, i algunes pistes perquè a cada arxiprestat se'n parli i un procés catequètic que hi pugui ajudar.
- Fóra bo treballar la idea de l'Equip pastoral en la mateixa unitat pastoral.
- Es ressaltà la importància de la comunió; d'unir les nostres pobreses; compartir el que tenim a partir del pla pastoral; preparar persones pels ministeris laïcals.
- Es necessari ajudar a redescobrir el sentit de comunitat cristiana, en els seglars de les nostres parròquies.

Com a proposta operativa es proposà en un primer moment: Que el Sr. Bisbe visiti els arxiprestats i tingui una conversa a temps perdut, i anar creant un humus al voltant d'aquest tema. A la propera reunió del Consell de presbiteri analitzar com ha anat aquesta visita.

Torn obert de paraules

Des de el Departament de Mitjans de Comunicació de la Diòcesis es demanà que es cerqui una o dues persones de cada arxiprestat, com a "Corresponsals voluntaris". La seva tasca serà la d'informar de les diferents activitats que es realitzen en els diferents arxiprestats, perquè des del Departament les puguin difondre el màxim possible.

La reunió acabà amb el dinar a la mateixa Casa de l'Església.

Secretaria General

Nomenaments

Octubre

Dia 15

Mons. Josep Antoni Ginestà Creus, Vicari episcopal Honorari i Vitalici dels serveis d'Economia i Patrimoni de la Diòcesi de Lleida.

Mn. Francesc Xavier Jauset Clivillé, Ecònom Diocesà, per un quinquenni.

Dia 21

Mn. Ramon Galceran Salut, Consiliari Honorari i Vitalici de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, de Lleida.

Dia 25

Mn. Francesc Xavier Jauset Clivillé, Administrador del Seminari Diocesà de Lleida.

Mn. Xavier Batiste Mercadé, Consiliari diocesà de "Vida Creixent"

Dia 26

Mn. Mateo Hidalgo Sannicolás, diaca permanent, Secretari-Notari de la Vicaria Judicial.

Dia 29

Mn. Joaquín Lax Fauquet, Consiliari diocesà de l'Adoració Nocturna, de Lleida.

Il·lm. Sr. Antoni Agelet Delpueyo, Director de la Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràficomariana de Lleida, i Capellà de l'oratori de la Mare de Déu de l'Acadèmia.

Mons. Salvador Gené Giribet, Director Honorari i Promotor dels Certàmens Marianes Anuals en Honor de la Mare de Déu de l'Acadèmia, sempre d'acord amb el Director.

Novembre

Dia 9

Mn. Carles Sanmartín Sisó, Director provisional del Departament de Mitjans de Comunicació Social de la Diòcesi de Lleida.

Desembre

Dia 10

Mn. Amadeu Carrera Loan, membre del Consell Presbiteral i Arxipreste de "Segrià-la Noguera-la Ribagorça".

Necrològica

Mossèn Francisco Trel·l Torres

Mossèn Francisco Trel·l Torres, nasqué a La Puebla de Castro (Huesca) el dia 3 de novembre de l'any 1910. Rebé l'ordenació sacerdotal a Barbastro fa 76 anys, el 22 de setembre de 1934. Durant la seva llarga vida ministerial desenvolupà els següents càrrecs diocesans:

- Vicari de les parròquies de Sant Feliu de Veri, la Velilla, Hoz de Barbastro i Salas Altas;
- El 1956 fou nomenat Rector de les parròquies de Mediano i Samitier;
- Rector de la parròquia de Campo des de 1958, essent al mateix temps Arxipreste;
- Rector de Peraltilla, des de 1971, parròquia en la qual es jubilà el 1980.

Els últims trenta anys els ha viscut a la Casa Sacerdotal de Lleida, on ha celebrat diàriament l'Eucaristia. El dia onze de novembre el Senyor el cridà per darrera vegada.

Que el Bon Pastor premii el seu servei a l'Església. Descansi en pau.

Comunicat de premsa

Art Sacre

1. Durant la vista oral del Judici seguit davant el Jutjat de 1a Instància núm. 4 de Lleida a instàncies de l'Associació "Amics del Museu de Lleida" els representants legals del Bisbat de Lleida van manifestar expressament que acataríem la Sentència que es dictés, i així es va fer públic en **Nota de premsa** després de ser-li notificada: *"el Bisbat de Lleida acata el pronunciament judicial, la Sentència de 6 de setembre de 2010, recaiguda en aquest procés civil ordinari núm. 547/2008, i com a part demandada, un cop desestimada la demanda, assumeix la sentència"*.

2. En conseqüència i no trobant-se ja en situació de part demandada –la qual cosa hagués implicat de no haver comparegut en judici ser declarat aquest Bisbat en **rebelia processal** (ex art. Article 134 sobre improrrogabilitat dels terminis i 496 de la Llei d'Enjudiciament Civil 1/2000)– sinó actualment en posició processal d'**apel·lats** en **haver recorregut** l'Associació "Amics del Museu de Lleida" contra aquella Sentència, **aquest bisbat s'aparta des d'aquest moment processal del procediment, renunciant expressament al seu dret** –que no obligació– de constituir-se en **part apel·lada**, i això en plena congruència amb la posició mantinguda i feta pública en tot moment i que obeeix a la decisió expressa del Sr. Bisbe de Lleida Mons. Joan Piris.

3. Aquesta decisió és d'acord amb allò que hem mantingut sempre **insistent invariablement** i especialment al llarg d'aquest procés civil i que mai es va canviar: **La nostra voluntat d'acatar i obeir la resolució última eclesiàstica**, dictada pel suprem Tribunal de la Signatura Apostòlica (28/04/2007), ratificant la primitiva resolució de la **Congregació dels Bisbes** (15/06/1995) Decret *"Ilerdensis Barbastrensis De finium mutatione"*. **I a més, volem manifestar també** de forma expressa **que**, com bé recull la Sentència en el seu Fonament 9è foli 37, constitueix un **fet provat** que aquest Bisbat ha volgut **executar aquestes resolucions**, entre altres accions, mitjançant **requeriment personal del seu titular** Mons. Joan Piris (27/01/2009) dirigit al President del Consorci del Museu i Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, sota l'autoritat, guarda, custòdia i exposició del qual es troben en l'actualitat les **obres litigioses**, i que **li va ser denegada** tal sol·licitud de *"tornar als seus legítims propietaris, si ho reclamen, és a dir a la Diòcesi de Barbastro-Monzón"*.

4. Volem fer públic també que aquest Bisbat va mantenir en tot moment en el Procés Civil (inclosa l'audiència prèvia) que **els únics tribu-**
nals competents eren els de l'Església, però en ser-li rebutjada tal cosa i

continuar el procés pels seus tràmits per ordre judicial (art. 414 i ss. de la Llei 1/2000 d'Enjudiciament Civil), aquest Bisbat a la vista de les **proves practicades** i en el tràmit de judici oral, estant com està com a persona jurídica òbviament sotmès també a la Jurisdicció dels Tribunals Espanyols i a la Constitució Espanyola, norma civil d'obligat compliment per a tots, i més encara quan **el propi tribunal civil**, malgrat **la nostra oposició, es va declarar competent** per a l'enjudiciament de la demanda instada contra aquest Bisbat, a través del seu Lletrat es va mostrar **d'acord amb els fets de la demanda, però no així amb el dret invocat** per l'actora, sobre que tals fets feien néixer el dret de propietat mitjançant l'institut jurídic de l'**Usucapió**, deixant al criteri de la Il·lma. Sra. Magistrada-Jutge l'aplicació del dret al cas que era objecte d'enjudiciament.

5. Considerem necessari insistir que aquest Bisbat, tant el seu nou titular Mons. Joan Piris com la seva nova representació processal, va estar d'acord (des de l'audiència prèvia i al llarg de la resta del procés) amb els **fets** de la demanda (contràriament a la primitiva posició de l'anterior representació processal d'aquest Bisbat que els negava) per constar els mateixos com a **obvis i acreditats**. A saber: que les peces han estat a Lleida més de cent anys sense que ningú les reclamés i que el Bisbe Messeguer va gratificar per elles. Aquesta posició nostra –criticada injustament en el seu moment per una de les parts– ha estat acceptada i reconeguda i així queda en clara evidència en els **fonaments de la sentència, sisè –in initio–**, Fonament 7è, foli 23, 29 i 30.

6. La **sentència civil** –malgrat recollir aquests fets– **va desestimar la pretensió de considerar aplicable a ells la prescripció o usucapió** pretesa o el dret exercitat en la demanda de l'Associació “Amics del Museu de Lleida” i literalment diu:

*“Ateses les anteriors consideracions, s'ha de concloure que no queda acreditada l'adquisició de la possessió per part del **Bisbat de Lleida** dels béns compresos en el fet onzè de la demanda en concepte de propietari i apta per a usucapir”.*

Raonaments pels quals **en aquest procés civil es desestima la demanda** i s'absol els demandats, **els Bisbats de Lleida i de Barbastro-Monzón.**

7. Arribats a aquest extrem i en conseqüència aquest Bisbat **manifesta de manera pública** –davant els dubtes, incomprensions, comunicats, atribucions, afirmacions, querelles i crítiques fetes públiques per entitats i particulars de forma injusta, injustificada i tergiversant a les clares la veritat de l'actuació d'aquest Bisbat i del seu concret i actual Prelat Mons. Joan Piris–, que es **reitera en el reconeixement i acatament de les resolucions**

canòniques i la seva validesa, reconeixent també l'Acord (30/06/2008) subscrit en compliment de les mateixes per l'aleshores Bisbe Administrador apostòlic Mons. Salinas i el Bisbe de Barbastro-Monzón Mons. Milián, havent-se dictat pels òrgans competents de l'Església Catòlica, com correspon a una veritable qüestió interna.

Per això **s'aparta del procés civil**, ja des d'ara, tant per a **no impugnar, com per a no recórrer, com per a no comparèixer** ni tan sols com apel·lats davant el Tribunal Civil Superior, que empara la Constitució Espanyola, a la qual, reiterem, **també aquesta part està sotmesa**.

Lleida a 27 d'octubre de 2010

Acadèmia Mariana

Estatuts de la “Casa de l’Església” (Acadèmia Mariana) de la diòcesi de Lleida

Capítol I

Denominació

Article 1

La “Casa de l’Església” és una institució de la Diòcesi de Lleida, la finalitat de la qual s’especifica en l’article 4 dels Estatuts.

Naturalesa

Article 2

Aquesta Institució es regirà pels presents Estatuts i per les disposicions del Codi de Dret Canònic.

Domicili

Article 3

La “Casa de l’Església” té el seu domicili a Lleida, Carrer de l’Acadèmia, núm. 17, en l’edifici conegut tradicionalment com “Acadèmia Mariana”.

Finalitat

Article 4

La finalitat de la “Casa de l’Església” és **fer visible la unitat de l’acció evangelitzadora de l’Església a la Diòcesi de Lleida**, tot encabint-hi diferents Institucions, Associacions i Moviments diocesans per a una major eficàcia pastoral.

Membres

Article 5

Seràn membres de la Institució “Casa de l’Església”, a part de les persones que designi el Sr. Bisbe, els responsables de les institucions, Associacions i Moviments que s’hi ubiquin.

Capítol II

Òrgans de Govern

Article 6

Els Òrgans de Govern són el Consell de Presidència i el Consell de Direcció.

Consell de Presidència

Article 7

Com a membres nats del Consell de Presidència seran el Sr. Bisbe, el Vicari General i el Vicari de Pastoral, l'Ecònom Diocesà i un màxim de tres persones que lliurement designi el Sr. Bisbe, el qual encomanarà a una d'elles les funcions de secretari/a.

Article 8

Són funcions del Consell de Presidència:

- a. Vetllar per la bona marxa de la institució, i la supervisió del seu funcionament.
- b. Proposar el Director-Coordenador General i designar lliurement els tres membres del Consell de Direcció d'entre les persones proposades per ell.
- c. L'estudi i aprovació, si s'escau de la memòria i el pla d'activitats que es duïguin a terme en la institució.
- d. Aprovació de l'estat de comptes de l'exercici econòmic anual i el pressupost ordinari i extraordinari; els exercicis es comptaran per anys naturals, iniciant-se l'1 de gener i finalitzant el 31 de desembre.
- e. La decisió sobre qualsevol assumpte important referent al govern i direcció de la Institució.
- f. Acceptar, a proposta del Director-Coordenador General, la ubicació a la "Casa de l'Església" de noves Institucions, Associacions i Moviments de naturalesa eclesial.
- g. La interpretació de les disposicions d'aquests estatuts.

Article 9

El Consell de Presidència es reunirà com a mínim un cop a l'any i sempre que ho consideri convenient el Sr. Bisbe.

Article 10

Correspon al Sr. Bisbe:

- a. Representar en tots els àmbits, personalment o per qui delegui, la Institució "Casa de l'Església".

- b. Nomenar el Director-Coordrador General i els altres responsables.
- c. Convocar i presidir les reunions del Consell de Presidència.
- d. Prendre les decisions més importants, prèvia consulta dels altres membres del Consell de Presidència.
- e. Aprovar els estatuts de la institució i les modificacions que se'n facin.

Article 11

Correspon a l'Ecònom diocesà:

- a. Proposar al Consell de Presidència les normes per a tots els aspectes econòmics de la institució.
- b. Establir els criteris per al manteniment econòmic de la Institució i vetllar per l'acompliment de les normes canòniques del Llibre V del Codi de Dret Canònic.
- c. Contractar el personal assalariat.
- d. Mantenir relació de cooperació amb l'Administrador General de la Institució.
- e. Supervisar la comptabilitat i la marxa econòmica de la Institució.

El Consell de Direcció

Article 12

El Consell de Direcció és l'Òrgan executiu format pel Director-Coordrador General, l'Administrador, el Cap de Serveis, i tres membres més designats pel Consell de Presidència, a proposta del Director-Coordrador General. El Sr. Bisbe podrà designar qualsevol altre membre que estimi convenient.

Per designació del Director-Coordrador General un dels membres del Consell de Direcció assumirà les funcions de secretari/a.

Article 13

La funció del Consell de Direcció és el govern de la Institució en tots els aspectes, executant les normes rebudes pel Consell de Presidència.

A aquest Consell li correspon assenyalar les directius a què s'hauran d'atenir les Institucions, Associacions i Moviments pel que fa a l'ús de la "Casa de l'Església".

Fixarà, d'acord amb l'Ecònom Diocesà, la quantia i periodicitat de les quotes de col·laboració econòmica assignades a les diferents Institucions, Associacions i Moviments ubicats a la "Casa de l'Església".

Article 14

L'Administrador, el Cap de Serveis, i els membres designats, seran elegits pel Consell de Presidència i nomenats pel Sr. Bisbe per un període de quatre anys renovables.

Article 15

Correspon al Director-Coordenador General:

- a. Convocar i presidir les reunions del Consell de Direcció.
- b. Representar el Consell de Presidència en la seu de la Institució.
- c. Dirigir, d'acord amb les directius del Consell de Presidència, la marxa de la Institució, així com executar els acords del Consell de Presidència i del Consell de Direcció i fer complir la normativa interna de la Institució.
- d. Coordinar els Responsables de les Institucions, Associacions i Moviments ubicats a la "Casa de l'Església", pel que fa a l'ús de les dependències de la Institució,
- e. Preparar, amb el Consell de Direcció, la Memòria i el Pla anual d'activitats que ha de ser aprovat pel Consell de Presidència.
- f. Vetllar per la bona marxa espiritual i material de la Institució.
- g. Proposar al Consell de Presidència tres membres d'entre les persones que formen part de les Institucions, Associacions i Moviments ubicats en la "Casa de l'Església" que nomenarà el Sr. Bisbe, com a membres de l'esmentat Consell.
- h. Proposar al Consell de Presidència la ubicació en la "Casa de l'Església" de noves Institucions, Associacions i Moviments de naturalesa eclesial.

Article 16

Correspon a l'Administrador:

- a. La responsabilitat de l'aspecte econòmic de la Institució d'acord amb les indicacions rebudes de l'Ecònom Diocesà.
- b. Portar la comptabilitat de la Institució.
- c. Recaptar les quotes assignades a les diferents Institucions, Associacions i Moviments ubicats a la "Casa de l'Església".
- d. Vetllar per tots els aspectes materials de la Institució.
- e. Presentar, a l'Ecònom Diocesà, els comptes de la Institució cada any, així com el pressupost ordinari i extraordinari per a l'any vinent.
- f. Tenir al dia l'inventari dels bens de la Institució.

Article 17

Correspon al Cap de Serveis:

- a. Atendre les diverses tasques de vigilància, neteja, telèfon, recepció, etc...
- b. Proposar, en moments puntuals, la conveniència de l'ajuda necessària per als serveis abans esmentats.

Article 18

Per raons pràctiques les funcions del Director-Coordinador General, Administrador, i Cap de Serveis, poden recaure en la mateixa persona.

Article 19

El Consell de Direcció es reunirà una vegada al trimestre i quan el Director-Coordinador General el convoqui a iniciativa pròpia o dels altres membres.

Article 20

De totes les reunions, tant del Consell de Presidència com del Consell de Direcció s'aixecarà Acta pels respectius secretaris/es, que seran els responsables dels arxius corresponents

Assemblea General

Article 21

L'Assemblea General se celebrarà, almenys, al començament de cada curs i també quan calgui a proposta del Consell de Presidència.

Article 22

A l'Assemblea General hi participaran els membres del Consell de Presidència, del Consell de Direcció i el responsable de cada Institució, Associació o Moviment ubicats a la "Casa de l'Església".

L'Assemblea General:

- a. Serà informada de la Memòria, Pla d'activitats, situació econòmica i marxa general de la "Casa de l'Església".
- b. Proposarà al Consell de Presidència o al Consell de Direcció, segons correspongui, les iniciatives que cregui convenient respecte del funcionament i finalitats de la "Casa de l'Església".
- c. Proposarà al Bisbe la modificació dels estatuts, quan així ho demanin els dos terços dels membres de l'Assemblea.

Capítol III

Extinció de la Institució

Article 23

En principi la institució “Casa de l'Església” és perpetua i s'extingirà d'acord amb el que prescriu el cànon 120 del codi de Dret Canònic.

Article 24

En cas d'extinció o dissolució de la Institució, el seus béns, una vegada liquidats els deutes i passius, seran lliurats a l'Administració Diocesana.

Disposició addicional

En l'actualitat s'ubiquen a la “Casa de l'Església” les Institucions, As-sociacions i Moviments següents:

- Pontificia i Reial Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida.
- Casa d'Espiritualitat
- Delegació de la Pastoral de Joves.
- Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.
- Fundació Verge Blanca.
- Delegació de Pastoral Vocacional.
- Comitè Oscar Romero.
- Espais culturals: Paranimf i Teatre.

Aquestes entitats actualment establertes a la Casa de l'Església, o qual-sevol altra que, a partir de l'aprovació d'aquests Estatuts, s'ubiqui en aquesta Institució i que tingui Reglamentació o Estatuts propis, hauran d'adaptar aquests textos als presents Estatuts.

Junts, al servei dels més desvalguts

El passat 11 de desembre celebràrem l'assemblea diocesana de Càritas de Lleida després de tres anys de l'anterior. Ja fa uns mesos que els grups parroquials de Càritas, els voluntaris, els equips de programes, els treballadors i els responsables de l'entitat estem fent balanç d'aquests tres anys intensos per la nostra entitat i també per la societat.

Aquests tres anys s'han produït molts fets, alguns ens animen a continuar altres ens fiquen a prova. Nosaltres hem de continuar fermes en les nostres conviccions, generosos i humils en les nostres accions i compromisos. La nostra font és, sempre, l'estil de vida i el missatge de Jesús, especialment el seu compromís cap als més petits i desvalguts.

Sabem que aquesta greu crisi passarà, que el més important a canviar no són les xifres macro o micro-econòmiques sinó l'estil de vida de la nostra societat, amb nosaltres inclosos. Fins i tot som conscients que aquesta nostra crisi ens amaga la gran crisi, la veritable crisi a nivell mundial que fa temps que arrastrem malgrat tenir, ja des de fa anys, els recursos i el potencial per resoldre-la, **la crisi mundials del països més pobres de la terra.**

No hem de perdre de vista les persones amb dificultat del nostre voltant que amb petits actes d'amor poden trobar el nostre suport i escalf humà, imprescindible per no perdre l'esperança i no caure en el pou de la depressió i la desesperança. Tots ho podem fer i sense gaires recursos materials, això sí, amb una mica de temps. **No passem massa de pressa pel costat dels qui a prop nostre ho passen malament?**

En la propera assemblea volem compartir amb tots els integrants de la família de Càritas diocesana de Lleida: voluntaris, treballadors, col·laboradors, simpatitzants, tot això que anem vivint el dia a dia, **junts, al servei dels més desvalguts.**

Farem balanç de la tasca feta els últims tres anys per a rellançar-la cap al futur amb esperança i determinació per un món millor. Us animo a presentar propostes d'acció i projectes que ens ajudin a respondre als desafiaments i reptes que tenim davant nostre: com podem funcionar millor? Què hem de reforçar? Què hem de renovar? Què hem de crear de nou?

Algunes prioritats les haurem de mantenir, altres renovar i proposar-ne de noves. Sempre fidels a les finalitats irrenunciables de la nostra entitat: fer créixer el compromís socio-caritatiu efectiu dels cristians de la nostra diòcesi, atendre en les seves necessitats bàsiques i amb tota dignitat, primer, als "últims dels últims", als més desvalguts de la nostra societat lleidatana,

donar veu als qui no en tenen per fer avançar la justícia social i el ple respecte a la dignitat de la persona i els drets humans.

L'assemblea ha de ser una experiència comunitària de fraternitat no solament entre els voluntaris i treballadors sinó també amb les persones a qui ajudem, perquè ells també ens ajuden a nosaltres. Ens ajuden cada dia a donar sentit al que fem. Cada dia ens alliçonem en què viure, estimar, ser generós i esperançat no és d'ingenus ni de "buenistas", **és el que, realment, val més la pena de la nostra vida.**

Espero veure-us a tots a l'assemblea.

Endavant!

Ramon Baró Cerqueda
Director Càritas Diocesana de Lleida

XLIV Jornada Mundial de la Pau

Missatge del Sant Pare Benet XVI

1 de gener de 2011

La llibertat religiosa, camí per a la pau

1. Al començament d'un nou any vull fer arribar a tothom la meva felicitació; és un desig de serenitat i de prosperitat, però sobretot de pau. L'any que acaba també ha estat marcat lamentablement per persecucions, per discriminacions, per terribles actes de violència i d'intolerància religiosa.

Penso de manera particular en l'estimada terra de l'Iraq, que en el seu camí envers la desitjada estabilitat i reconciliació, continua sent escenari de violències i atemptats. Vénen a la memòria els recents patiments de la comunitat cristiana, i de manera especial l'atac vil contra la Catedral siríocatólica de la Mare de Déu del Perpetu Socors de Bagdad, en la qual el 31 d'octubre passat van ser assassinats dos sacerdots i més de cinquanta fidels, mentre estaven reunits per a la celebració de la santa missa. En els dies posteriors s'han succeït altres atacs, també a cases privades, provocant por en la comunitat cristiana i el desig en molts dels seus membres d'emigrar per a trobar millors condicions de vida. Desitjo manifestar-los la meua proximitat, així com la de tota l'Església, que s'ha expressat d'una manera concreta en la recent Assemblea Especial per a l'Orient Mitjà del Sínode dels Bisbes, la qual ha dirigit una paraula d'encoratjament a les comunitats catòliques de l'Iraq i de l'Orient Mitjà per viure la comunió i continuar donant en aquelles terres un testimoni valent de fe.

Dono les gràcies vivament als Governos que s'esforcen per alleujar els sofriments d'aquests germans en humanitat, i invito els catòlics a pregar pels seus germans en la fe, que pateixen violències i intoleràncies, i a ser solidaris amb ells. En aquest context, sento molt viva la necessitat de compartir amb vosaltres algunes reflexions sobre la llibertat religiosa, camí per a la pau. En efecte, es pot constatar amb dolor que en algunes regions del món la professió i expressió de la pròpia religió comporta un risc per a la vida i la llibertat personal. En altres regions es donen formes més silencioses i sofisticades de prejudici i d'oposició envers els creients i els símbols religiosos. Els cristians són actualment el grup religiós que pateix el nombre més gran de persecucions a causa de la seva fe. Molts són víctimes cada dia d'ofenses i viuen sovint amb por per la seva recerca de la veritat, la seva fe

en Jesucrist i la seva crida sincera perquè es reconegui la llibertat religiosa. Tot això no es pot acceptar, perquè constitueix una ofensa a Déu i a la dignitat humana; a més és una amenaça a la seguretat i a la pau, i impedeix la realització d'un desenvolupament humà integral autèntic⁽¹⁾,

En efecte, en la llibertat religiosa s'expressa l'especificitat de la persona humana, per la qual pot ordenar la pròpia vida personal i social a Déu, a la llum de la qual es comprèn plenament la identitat, el sentit i la finalitat de la persona. Negar o limitar de manera arbitrària aquesta llibertat significa conrear una visió reductiva de la persona humana, enfosquir el paper públic de la religió; significa generar una societat injusta, que no s'ajusta a la vertadera naturalesa de la persona humana; *significa fer impossible l'afirmació d'una pau autèntica i estable per a tota la família humana.*

Per tant, exhorto els homes i dones de bona voluntat a renovar el seu compromís per la construcció d'un món en què tothom pugui professar lliurement la seva religió o la seva fe, i viure el seu amor a Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament (cf. Mt 22,37). Aquest és el sentiment que inspira i guia el Missatge per a la XLIV Jornada Mundial de la Pau, dedicat al tema: «La llibertat religiosa, camí per a la pau.»

Dret sagrat a la vida i a una vida espiritual

2. *El dret a la llibertat religiosa es fonamenta en la dignitat mateixa de la persona humana,*⁽²⁾ la naturalesa transcendent de la qual no es pot ignorar o descuidar. Déu va crear l'home i la dona a imatge i semblança seva (cf. Gn 1,27). Per això, tota persona és titular del dret sagrat a una vida íntegra, també des del punt de vista espiritual. Si no es reconeix el propi ser espiritual, sense l'obertura a la transcendència, la persona humana es replega sobre ella mateixa, no aconsegueix trobar respostes als interrogants del seu cor sobre el sentit de la vida, ni conquerir valors i principis ètics duradors, i tampoc aconsegueix experimentar una llibertat autèntica i desenvolupar una societat justa.⁽³⁾

La Sagrada Escriptura, en sintonia amb la nostra experiència, revela el valor profund de la dignitat humana: «Quan miro el cel que han creat les teves mans, la lluna i els estels que hi has posat, jo em dic: "Què és l'home, perquè te'n recordis? Què és un mortal, perquè el tinguis present?" Gairebé l'has igualat als àngels, l'has coronat de glòria i dignitat, has fet que dominés la teva creació, tot ho has posat sota els seus peus» (Sl 8,4-7).

Davant la realitat sublim de la naturalesa humana, podem experimentar la mateixa sorpresa del salmista. Ella es manifesta com a obertura al Misteri, com a capacitat d'interrogar-se en profunditat sobre ell mateix i sobre l'origen de l'univers, com a íntima ressonància de l'Amor suprem de Déu, principi i fi de totes les coses, de cada persona i dels pobles.⁽⁴⁾ La

dignitat transcendent de la persona és un valor essencial de la saviesa judeo-cristiana, però, gràcies a la raó, pot ser reconeguda per tothom. Aquesta dignitat, entesa com a capacitat de transcendir la pròpia materialitat i cercar la veritat, ha de ser reconeguda com un bé universal, indispensable per a la construcció d'una societat orientada a la realització i plenitud de l'home. El respecte dels elements essencials de la dignitat de l'home, com el dret a la vida i a la llibertat religiosa, és una condició per a la legitimitat moral de tota norma social i jurídica.

Llibertat religiosa i respecte recíproc

3. *La llibertat religiosa es troba en l'origen de la llibertat moral.* En efecte, l'obertura a la veritat i al bé, l'obertura a Déu, arrelada en la naturalesa humana, confereix a cada home dignitat plena, i és garantia del respecte ple i recíproc entre les persones. Per tant, la llibertat religiosa s'ha d'entendre no sols com a absència de coacció, sinó abans fins i tot com a capacitat d'ordenar les pròpies opcions segons la veritat.

Entre llibertat i respecte hi ha un vincle inseparable; en efecte, «en l'exercici de llurs drets, l'individu i els grups socials són obligats per la llei moral a tenir en compte tant els drets dels altres com les pròpies obligacions envers els altres i el bé comú de tots».⁽⁵⁾

Una *llibertat enemiga o indiferent* respecte a Déu acaba per negar-se ella mateixa i no garanteix el respecte ple de l'altre. Una voluntat que es creu radicalment incapaç de cercar la veritat i el bé no té raons objectives i motius per obrar, sinó aquells que provenen dels seus interessos momentanis i passatgers; no té una «identitat» per custodiar i construir a través de les opcions veritablement lliures i conscients. No pot, doncs, reclamar el respecte per part d'altres «voluntats», que també estan desconnectades del seu ser més profund, i que poden fer prevaler altres «raons» o fins i tot cap «raó». La il·lusió de trobar en el relativisme moral la clau per a una convivència pacífica és en realitat l'origen de la divisió i negació de la dignitat dels éssers humans. Es comprèn llavors la necessitat de reconèixer una doble dimensió en la unitat de la persona humana: la *religiosa i la social*. Pel que fa a això, és inconcebible que els creients «hagin de suprimir una part d'ells mateixos —la seva fe— per a ser ciutadans actius. Mai no hauria de ser necessari renegar de Déu per a poder gaudir dels propis drets».⁽⁶⁾

La família, escola de llibertat i de pau

4. Si la llibertat religiosa és camí per a la pau, l'*educació religiosa* és una via privilegiada que capacita les noves generacions per a reconèixer en l'altre el seu germà o germana, amb els quals camina i col·labora perquè tots se sentin membres vius de la mateixa família humana, de la qual ningú no ha de ser exclòs.

La família fonamentada sobre el matrimoni, expressió de la unió íntima i de la complementarietat entre un home i una dona, s'insereix en aquest context com la primera escola de formació i creixement social, cultural, moral i espiritual dels fills, que haurien de veure sempre en el pare i la mare el primer testimoniatge d'una vida orientada a la recerca de la veritat i a l'amor de Déu. Els mateixos pares haurien de tenir la llibertat de poder transmetre als fills, sense constriccions i amb responsabilitat, el seu patrimoni de fe, de valors i de cultura. La família, primera cèl·lula de la societat humana, continua sent l'àmbit primordial de formació per a unes relacions harmonioses en tots els àmbits de la convivència humana, nacional i internacional. Aquest és el camí que s'ha de recórrer amb saviesa per a construir un teixit social sòlid i solidari, i preparar els joves perquè, amb un esperit de comprensió i de pau, assumeixin la seva responsabilitat en la vida, en una societat lliure.

Un patrimoni comú

5. Es pot dir que, *entre els drets i llibertats fonamentals arrelats en la dignitat de la persona, la llibertat religiosa gaudeix d'un estatut especial*. Quan es reconeix la llibertat religiosa, la dignitat de la persona humana es respecta en la seva arrel i es reforcen l'ethos i les institucions dels pobles. I viceversa, quan es nega la llibertat religiosa, quan s'intenta impedir la professió de la pròpia religió o fe i viure conforme a elles, s'ofèn la dignitat humana, alhora que s'amenaça la justícia i la pau, que es fonamenten en l'ordre social recte construït a la llum de la Summa Veritat i Summe Bé.

La llibertat religiosa significa també, en aquest sentit, una conquesta de progrés polític i jurídic. És un bé essencial: tota persona ha de poder exercir lliurement el dret a professar i a manifestar, individualment o comunitàriament, la seva religió o fe, tant en públic com en privat, per l'ensenyament, la pràctica, les publicacions, el culte o l'observança dels ritus. No hi hauria d'haver obstacles si volgués adherir-se eventualment a una altra religió, o no professar-ne cap. En aquest àmbit, l'ordenament internacional resulta emblemàtic i és una referència essencial per als Estats, ja que no consent cap derogació de la llibertat religiosa, excepte l'exigència legítima de l'ordre públic just.⁽⁷⁾ L'ordenament internacional, per tant, reconeix als drets de naturalesa religiosa el mateix estatus que el dret a la vida i a la llibertat personal, com a prova de la seva pertinença al nucli essencial dels drets de l'home, dels drets universals i naturals que la llei humana mai no pot negar.

La llibertat religiosa no és patrimoni exclusiu dels creients, sinó de tota la família dels pobles de la terra. És un element imprescindible d'un Estat de dret; no es pot negar sense malmetre al mateix temps els altres drets i llibertats fonamentals, perquè n'és la síntesi i el cim. És un «indica-

dor per a verificar el respecte de tots els altres drets humans».⁽⁸⁾ Al mateix temps que afavoreix l'exercici de les facultats humanes més específiques, crea les condicions necessàries per a la realització d'un desenvolupament integral, que concerneix de manera unitària la totalitat de la persona en totes les seves dimensions.⁽⁹⁾

La dimensió pública de la religió

6. *La llibertat religiosa, com tota llibertat, encara que prové de l'esfera personal, es realitza en la relació amb els altres. Una llibertat sense relació no és una llibertat completa.* La llibertat religiosa no s'exhaureix en la simple dimensió individual, sinó que es realitza en la mateixa comunitat i en la societat, en coherència amb l'ésser relacional de la persona i la naturalesa pública de la religió.

La *relacionalitat* és un component decisiu de la llibertat religiosa, que impulsa les comunitats dels creients a practicar la solidaritat amb vista al bé comú. En aquesta dimensió comunitària cada persona continua sent única i irrepetible i, al mateix temps, es completa i realitza plenament.

És innegable l'aportació que les comunitats religioses donen a la societat. Són moltes les institucions caritatives i culturals que donen testimoni del paper constructiu dels creients en la vida social. Més important encara és la contribució ètica de la religió en l'àmbit polític. No se l'hauria de marginar o prohibir, sinó considerar-la com una aportació vàlida per a la promoció del bé comú. En aquesta perspectiva, cal esmentar la dimensió religiosa de la cultura, que al llarg dels segles s'ha forjat gràcies a la contribució social i, sobretot, ètica de la religió. Aquesta dimensió no constitueix de cap manera una discriminació per als qui no participen de la creença, sinó que més aviat reforça la cohesió social, la integració i la solidaritat.

La llibertat religiosa, força de llibertat i de civilització: els perills de la seva instrumentalització

7. *La instrumentalització de la llibertat religiosa per a emmascarar interessos ocults, com per exemple la subversió de l'ordre constituït, l'acumulació de recursos o la retenció del poder per part d'un grup, pot provocar danys enormes a la societat.* El fanatisme, el fonamentalisme, les pràctiques contràries a la dignitat humana, mai no es poden justificar i molt menys si es realitzen en nom de la religió. La professió d'una religió no es pot instrumentalitzar ni imposar per la força. És necessari, doncs, que els Estats i les diferents comunitats humanes no oblidin mai que *la llibertat religiosa és condició per a la recerca de la veritat i que la veritat no s'imposa amb la violència sinó per «la força de la mateixa veritat»*.⁽¹⁰⁾ En aquest sentit, la religió és una força positiva i promotora de la construcció de la societat civil i política.

Com negar l'aportació de les grans religions del món al desenvolupament de la civilització? La recerca sincera de Déu ha portat a un major respecte de la dignitat de l'home. Les comunitats cristianes, amb el seu patrimoni de valors i principis, han contribuït molt a fer que les persones i els pobles hagin pres consciència de la seva identitat i dignitat, així com a la conquesta d'institucions democràtiques i a l'afirmació dels drets de l'home amb les respectives obligacions.

També avui, en una societat cada cop més globalitzada, els cristians estan cridats a donar la seva aportació preciosa al compromís fatigós i apassionant per la justícia, al desenvolupament humà integral i a l'ordenació recta de les realitats humanes, no sols amb un compromís civil, econòmic i polític responsable, sinó també amb el testimoniatge de la seva fe i caritat. L'exclusió de la religió de la vida pública la priva d'un espai vital que obre a la transcendència. Sense aquesta experiència primària resulta difícil orientar la societat cap a principis ètics universals, així com a l'establiment d'ordenaments nacionals i internacionals per tal que els drets i llibertats fonamentals puguin ser reconeguts i realitzats plenament, conforme a allò que s'ha proposat en els objectius de la Declaració Universal dels drets de l'home de 1948, encara avui per desgràcia incomplerts o negats.

Una qüestió de justícia i de civilització: el fonamentalisme i l'hostilitat contra els creients comprometen la laïcitat positiva dels Estats

8. La mateixa determinació amb què es condemnen totes les formes de fanatisme i de fonamentalisme religiós ha d'animar l'oposició a totes les formes d'hostilitat contra la religió, que limiten el paper públic dels creients en la vida civil i política.

No s'ha d'oblidar que *el fonamentalisme religiós i el laïcisme són formes especulars i extremes de rebuig del pluralisme legítim i del principi de laïcitat*. En efecte, ambdós absolutitzen una visió reductiva i parcial de la persona humana, afavorint, en el primer cas, formes d'integrisme religiós i, en el segon, de racionalisme. *La societat que vol imposar o, contràriament, negar la religió amb la violència, és injusta amb la persona i amb Déu, però també amb ella mateixa. Déu crida cap a ell la humanitat amb un designi d'amor que, implicant tota la persona en la seva dimensió natural i espiritual, reclama una correspondència en termes de llibertat i de responsabilitat, amb tot el cor i l'ésser mateix, individual i comunitari*. Per tant, també la societat, com a expressió de la persona i del conjunt de les seves dimensions constitutives, ha de viure i organitzar-se de tal manera que afavoreixi l'obertura a la transcendència. Per això, les lleis i les institucions d'una societat no es poden configurar ignorant la dimensió religiosa dels ciutadans, o de manera que en prescin-

deixi totalment. A través de l'acció democràtica de ciutadans conscients de la seva alta vocació, s'han de commensurar amb el ser de la persona, per a poder secundar-ho en la seva dimensió religiosa. Pel fet de no ser, aquesta, una creació de l'Estat, no pot ser manipulada, sinó que més aviat ha de ser reconeguda i respectada.

L'ordenament jurídic a tots els nivells, nacional i internacional, quan consent o tolera el fanatisme religiós o antireligiós, no compleix amb la seva missió, que consisteix en la tutela i promoció de la justícia i el dret de cadascú. Aquestes últimes no poden quedar a l'arbitri del legislador o de la majoria perquè, com ja ho ensenyava Ciceró, la justícia consisteix en quelcom més que un mer acte productor de la llei i la seva aplicació. Implica el reconeixement de la dignitat de cadascú,⁽¹¹⁾ lla qual, sense llibertat religiosa garantida i viscuda en la seva essència, resulta mutilada i vexada, exposada al perill de caure en el predomini dels ídols, de béns relatiu transformats en absoluts. Tot això exposa la societat al risc de totalitarismes polítics i ideològics, que emfatitzen el poder públic, mentre es menyscaba i coarta la llibertat de consciència, de pensament i de religió, com si fossin rivals.

Diàleg entre institucions civils i religioses

9. El patrimoni de principis i valors expressats en una religiositat autèntica és una riquesa per als pobles i per al seu ethos. Es dirigeix directament a la consciència i a la raó dels homes i dones, recorda l'imperatiu de la conversió moral, motiva el conreu i la pràctica de les virtuts i la proximitat envers els altres amb amor, sota el signe de la fraternitat, com a membres de la gran família humana.⁽¹²⁾

La dimensió pública de la religió ha de ser sempre reconeguda, respectant la laïcitat positiva de les institucions estatals. Per a aquest fi, és fonamental *un diàleg sa entre les institucions civils i les religioses* per al desplegament integral de la persona humana i l'harmonia de la societat.

Viure en l'amor i en la veritat

10. En un món globalitzat, caracteritzat per societats cada cop més multiètniques i multiconfessionals, les grans religions poden constituir un factor d'unitat i de pau important per a la família humana. Sobre la base de les conviccions religioses respectives i de la recerca racional del bé comú, els seus seguidors estan cridats a viure amb responsabilitat el propi compromís en un context de llibertat religiosa. En les diverses cultures religioses, alhora que s'ha de rebutjar tot allò que va contra la dignitat de l'home i la dona, s'ha de tenir en compte el que resulta positiu per a la convivència civil.

L'espai públic, que la comunitat internacional posa a disposició de les religions i de la seva proposta de «vida bona», afavoreix el sorgiment d'un

criteri compartit de veritat i de bé, i d'un consens moral, fonamentals per a una convivència justa i pacífica. Els líders de les grans religions, pel seu paper, la seva influència i la seva autoritat en les pròpies comunitats, són els primers a ser cridats a viure en el respecte recíproc i en el diàleg.

Els cristians, per part seva, estan cridats per la mateixa fe en Déu, Pare del Senyor Jesucrist, a viure com germans que es troben en l'Església i col·laboren en l'edificació d'un món en què les persones i els pobles «no seran dolents ni faran mal [...], perquè el país serà ple del coneixement del Senyor, com l'aigua cobreix la conca del mar» (cf. Is 11,9).

El diàleg com a recerca en comú

11. El diàleg entre els seguidors de les diferents religions constitueix per a l'Església un instrument important per a col·laborar amb totes les comunitats religioses al bé comú. L'Església no rebutja res del que en les diferents religions és vertader i sant. «Considera amb respecte sincer aquelles formes d'actuar i de viure, aquells preceptes i doctrines que, tot i apartar-se en molts punts d'allò que ella sosté i proposa, en força ocasions transmeten un raig d'aquella Veritat que il·lumina tots els homes.»⁽¹³⁾

Amb això no es vol assenyalar el camí del relativisme o del sincretisme religiós. L'Església, en efecte, «anuncia, [...] i té obligació de proclamar sense treva Crist, que és “el camí, la veritat i la vida” (Jn 14,6), en el qual els homes troben la plenitud de la vida religiosa i en el qual Déu ha reconciliat amb si mateix totes les coses».⁽¹⁴⁾ Però això no exclou el diàleg i la recerca comuna de la veritat en els diferents àmbits vitals, perquè, com ho afirma sovint sant Tomàs, «tota veritat, independentment de qui la digui, ve de l'Esperit Sant».⁽¹⁵⁾

L'any 2011 es complirà el 25è aniversari de la Jornada mundial de pregària per la pau, que va ser convocada a Assís pel venerable Joan Pau II, el 1986. En aquella ocasió, els líders de les grans religions del món van testimoniar que les religions són un factor d'unió i de pau, no de divisió i de conflicte. El record d'aquella experiència és un motiu d'esperança en un futur en què tots els creients se sentin i siguin autèntics treballadors per la justícia i la pau.

Veritat moral en la política i en la diplomàcia

12. La política i la diplomàcia haurien de contemplar el patrimoni moral i espiritual que ofereixen les grans religions del món, per a reconèixer i afirmar aquelles veritats, principis i valors universals que no poden negar-se sense negar la dignitat de la persona humana. Però, ¿què significa, de manera pràctica, promoure la veritat moral en el món de la política i de la diplomàcia? Significa actuar de manera responsable sobre la base del

coneixement objectiu i íntegre dels fets; vol dir desarticlar aquelles ideologies polítiques que acaben per suplantar la veritat i la dignitat humana, i promouen falsos valors amb el pretext de la pau, del desenvolupament i dels drets humans; significa afavorir un compromís constant per a fonamentar la llei positiva sobre els principis de la llei natural.⁽¹⁶⁾ Tot això és necessari i coherent amb el respecte de la dignitat i el valor de la persona humana, ratificat pels pobles de la terra en la Carta de l'Organització de les Nacions Unides de 1945, que presenta valors i principis morals universals com a referència per a les normes, institucions i sistemes de convivència en l'àmbit nacional i internacional.

Més enllà de l'odi i del prejudici

13. Malgrat els ensenyaments de la història i l'esforç dels Estats, de les organitzacions internacionals a nivell mundial i local, de les organitzacions no governamentals i de tots els homes i dones de bona voluntat, que cada dia s'esforcen per tutelar els drets i llibertats fonamentals, es continuen constatant en el món persecucions, discriminacions, actes de violència i d'intolerància per motius religiosos. Particularment a l'Àsia i a l'Àfrica, les víctimes són principalment membres de les minories religioses, als quals s'impedeix de professar lliurement o canviar la seva religió mitjançant la intimidació i la violació dels drets, de les llibertats fonamentals i dels béns essencials, arribant fins i tot a la privació de la llibertat personal o de la vida mateixa.

Com ja ho he afirmat, es donen també formes més sofisticades d'hostilitat contra la religió, que en els països occidentals s'expressen a vegades renegant de la història i dels símbols religiosos, en els quals es reflecteixen la identitat i la cultura de la majoria dels ciutadans. Són formes que fomenten sovint l'odi i el prejudici, i que no coincideixen amb una visió serena i equilibrada del pluralisme i de la laïcitat de les institucions, a més del risc per a les noves generacions de perdre el contacte amb el preciós patrimoni espiritual dels seus països.

La defensa de la religió passa a través de la defensa dels drets i de les llibertats de les comunitats religioses. Que els líders de les grans religions del món i els responsables de les nacions renovin el compromís per la promoció i la tutela de la llibertat religiosa, en particular per la defensa de les minories religioses, que no constitueixen una amenaça contra la identitat de la majoria, sinó que, al contrari, són una oportunitat per al diàleg i l'enriquiment cultural recíproc. La seva defensa representa la manera ideal per a consolidar l'esperit de benevolència, d'obertura i de reciprocitat amb què es tutelen els drets i llibertats fonamentals en totes les àrees i regions del món.

La llibertat religiosa en el món

14. Per últim, em dirigeixo a les comunitats cristianes que sofreixen persecucions, discriminacions, actes de violència i intolerància, en particular a l'Àsia, a l'Àfrica, a l'Orient Mitjà i especialment a Terra Santa, lloc elegit i beneït per Déu. Alhora que els renovo el meu afecte paternal i els asseguro la meva pregària, demano a tots els responsables que actuïn promptament per a posar fi a qualsevol atropellament contra els cristians que viuen en aquestes regions. Que els deixebles de Crist no es desanimin davant les adversitats actuals, perquè *el testimoniatge de l'evangeli és i serà sempre un signe de contradicció*.

Meditem en el nostre cor les paraules del Senyor Jesús: «Feliços els humils, perquè posseiran la terra. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos, perquè seran saciats. [...] Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies. Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel» (Mt 5,5-12). Renovem, doncs, «el compromís d'indulgència i de perdó que hem adquirit, i que invoquem en el Pater Noster, en posar nosaltres mateixos la condició i la mesura de la misericòrdia que volem obtenir: "Perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem els nostres deutors" (Mt 6,12)».⁽¹⁷⁾ La violència no es venç amb la violència. Que el nostre crit de dolor vagi sempre acompanyat per la fe, l'esperança i el testimoniatge de l'amor de Déu. Expresso també el meu desig que a Occident, especialment a Europa, cessin l'hostilitat i els prejudicis contra els cristians, pel simple fet que intenten orientar la seva vida en coherència amb els valors i principis continguts en l'evangeli. Que Europa sàpiga més aviat reconciliar-se amb les seves arrels cristianes, que són fonamentals per a comprendre el paper que ha tingut, que té i que vol tenir en la història; d'aquesta manera sabrà experimentar la justícia, la concòrdia i la pau, creant un diàleg sincer amb tots els pobles.

La llibertat religiosa, camí per a la pau

15. El món té necessitat de Déu. Té necessitat de valors ètics i espirituals, universals i compartits, i la religió pot contribuir de manera preciosa a la seva recerca, per a la construcció d'un ordre social just i pacífic, a nivell nacional i internacional.

La pau és un do de Déu i al mateix temps un projecte per realitzar, però que mai no es complirà totalment. Una societat reconciliada amb Déu està més a prop de la pau, que no és la simple absència de la guerra, ni el mer fruit del predomini militar o econòmic, ni de bon tros d'astúcies enganyoses o d'hàbils manipulacions. La pau, contràriament, és el resultat d'un procés de purificació i elevació cultural, moral i espiritual de cada per-

sona i cada poble, en el qual la dignitat humana és respectada plenament. Invito a tots els qui desitgen ser constructors de pau, i sobretot els joves, a escoltar la pròpia veu interior, per trobar en Déu referència segura per a la conquesta d'una autèntica llibertat, la força inesgotable per a orientar el món amb un esperit nou, capaç de no repetir els errors del passat. Com ho ensenya el servent de Déu Pau VI, a la saviesa i clarividència del qual es deu la institució de la Jornada Mundial de la Pau: «En primer lloc, cal donar a la pau altres armes que no siguin les destinades a matar i a exterminar la humanitat. Són necessàries, sobretot, les armes morals, que donen força i prestigi al dret internacional; primerament, la d'observar els pactes.»⁽¹⁸⁾ La llibertat religiosa és una arma autèntica de la pau, amb una *missió històrica i profètica*. En efecte, ella valora i fa fructificar les qualitats i potencialitats més profundes de la persona humana, capaces de canviar i millorar el món. Ella permet alimentar l'esperança en un futur de justícia i de pau, també davant les greus injustícies i misèries materials i morals. Que tots els homes i les societats, en tots els àmbits i angles de la Terra, puguin experimentar aviat la *llibertat religiosa, camí per a la pau*.

Vaticà, 8 de desembre de 2010

Notes

⁽¹⁾ Cf. Carta Enc. *Caritas in veritate*, 29.55-57.

⁽²⁾ Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Decl. *Dignitatis humanae*, sobre la llibertat religiosa, 2

⁽³⁾ Cf. Carta enc. *Caritas in veritate*, 78.

⁽⁴⁾ Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Decl. *Nostra aetate*, sobre les relacions de l'església amb les religions no cristianes, 1.

⁽⁵⁾ *Ibid.*, Decl. *Dignitatis humanae*, sobre la llibertat religiosa, 7

⁽⁶⁾ Discurs a l'Assemblea General de la Organització de les Nacions Unides (18 abril 2008); AAS 100 (2008), 337.

⁽⁷⁾ Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Decl. *Dignitatis humanae*, sobre la llibertat religiosa, 2

⁽⁸⁾ Joan Pau II, Discurs a l'Assemblea de l'Organització per a la seguretat i la cooperació en Europa (OSCE), (10 octubre 2003), 1: AAS 96 (2004), 111.

⁽⁹⁾ Cf. Carta Enc. *Caritas in veritate*, 11.

⁽¹⁰⁾ Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Decl. *Dignitatis humanae*, sobre la llibertat religiosa, 1

⁽¹¹⁾ Cf. Cicerón, *De inventione*, II, 160.

⁽¹²⁾ Cf. Discurs als Representants d'altres Religions del Reino Unido (17 setembre 2010): *L'Osservatore Romano* (18 setembre 2010), 12.

⁽¹³⁾ Conc. Ecum. Vat. II, Decl. *Nostra aetate*, sobre les relacions de l'Església amb les religions no cristianes, 2

⁽¹⁴⁾ *Ibid.*

⁽¹⁵⁾ *Super evangelium Joannis*, I, 3.

⁽¹⁶⁾ Cf. Discurs a les Autoritats civils i al Cos diplomàtic en Xipre (5 juny 2010): *L'Osservatore Romano*, ed. en llengua espanyola, 13 juny 2010, 6; Comissió Teològica Internacional, *En busca de una ètica universal: nueva mirada sobre la ley natural*, Ciutat del Vaticà 2009.

⁽¹⁷⁾ Pau VI, Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 1976: AAS 67 (1975), 671.

⁽¹⁸⁾ *Ibid.*, 668.

Vida Diocesana

L'Arxiu Capitular rep en dipòsit les tres cartes originals del Beat Francesc Castelló

A l'endemà de la seva festa, l'Arxiu Capitular de la Catedral de Lleida, va rebre en dipòsit les tres cartes originals del Beat Francesc Castelló, que ell va escriure el matí del 29 de setembre de 1936 a la presó de la Paeria, després de ser condemnat a mort i hores abans de la seva execució.

Mn. Josep Moré, canonge arxiver i els responsables de l'Arxiu Capitular, van rebre els documents de mans de Mn. Gerard Soler, vicepostulador de la seva Causa de Canonització, acompanyat per Maria José Daniel i Jordi Curcó, membres de la Comissió Pro Canonització.

El Beat va escriure aquestes tres darreres i impressionats les cartes a llapis en uns fulls d'una llibreta. Estan dirigides a les seves dues germanes Teresa i Maria; a la seva núvia Mariona i al seu director espiritual el P. Galan. Son considerades com el document més important

del seu martiri i alhora del seu procés de beatificació, que culminà l'11 de març de l'any 2001 quan el papa Joan Pau II el va proclamar Beat, a la plaça de Sant Pere del Vaticà.

Les cartes havien estat conservades durant aquets darrers anys per les seves dues germanes, la Teresina i la Maria Castelló i lliurades a la diòcesi de Lleida en ocasió de la beatificació del seu germà. El passat dimarts 27 de setembre i en ocasió de la seva festa litúrgica, van ser exposades com cada any a l'església de Sant Pere de Lleida, on tot i aquest dipòsit a l'Arxiu Capitular, es podran contemplar tots els anys durant aquesta jornada.

Els responsables de l'Arxiu, han formalitzat i registrat el document de donació de les tres cartes en dipòsit, amb la condició de que sempre que sigui necessari per alguna festa o celebració en honor del Beat, puguin sortir de l'Arxiu

per poder ser exposades amb les degudes condicions

L'Arxiu de la Catedral reuneix totes les mesures de seguretat i també tècniques pel que fa a la seva

conservació, per a què sigui aquest el millor lloc on es custodiïn les cartes, considerades també com la més important relíquia que es conserva del Beat.

Trobada de Consells Pastorals Parroquials de l'arxiprestat «Perifèria» a Sant Agustí, de la Bordeta

El dimarts 5 d'octubre ens hem aplegat, representants dels Consells Pastorals Parroquials de l'Arxiprestat de la Perifèria, als locals de la Parròquia de Sant Agustí de la Bordeta, a dos quarts de nou del vespre per confegir la programació pastoral conjunta per aquest curs que comença.

Després d'un temps de pregària, ens hem presentat: qui som i de quina parròquia venim. Mn. Joan Valls ha fet una presentació de la darrera part del document "Renovar nuestras comunidades cristianas", que treballarem enguany. També ha fet la presentació de la carta pastoral del nostre Bisbe «La iniciació cristiana. Creure. Viure. Anunciar l'Evangeli» que també treballarem.

Reunits en quatre grups de vuit o nou persones hem debatut dues preguntes programàtiques: 1. Quins reptes ens planteja el tema de la iniciació cristiana; i 2. A partir de la realitat que vivim quins passos hauríem de donar per treballar més en xarxa a l'Arxiprestat.

Després un representant ha expressat les dues opinions més coincidents en el grup. També se'ns han presentat les dates d'activitats conjuntes de l'Arxiprestat: 10 de desembre al Secà la celebració nadalenca; el 12 de febrer la campanya de la Fam a Pardinyes; el 20 de març el recés de quaresma a Els Magraners, i el 19 de juny l'Aplec arxiprestal.

Amb un cant a tall de pregària hem acabat la reunió.

S'atansa el DOMUND

El dia 24 les comunitats cristianes estan cridades a celebrar la Jornada pels missioners, per la Missió. Arreu estem convidats a tenir presents els missioners i mis-

sioneres que dediquen la seva vida a servir els més necessitats.

Us convidem a fer una pregària personal i sincera que ens transformi vers allò que Déu espera de

nosaltres. La pregària és útil quan és transformadora, quan provoca canvis personals que ens atansen a Déu, i per tant, quan deixant-nos tocar per Déu, sentim i actuem fent realitat el seu Regne aquí i ara.

Fem pregària, no per descarregar la responsabilitat de tots vers els missioners que estan lluny i tenim idealitzats, sinó per plantejar-nos des del cor: i jo que faig?

Delegació de missions

Anuncio de Centenarios de las Hijas del Pare Palau

En Aitona, al igual que en todo el mundo donde se encuentran las hijas del P. Palau, con ocasión de los 200 años del nacimiento del Beato Francisco Palau i Quer, ocd., hijo de Aitona y de los 150 años de la fundación de la Congregación por él fundada, se han formado comisiones que preparan las celebraciones y actividades que recuerden estas fiestas centenarias. El Vaticano, en Roma, ha decretado un año jubilar con ocasión del bicentenario del nacimiento del P. Palau y esta alegría queremos compartirla y vivirla con toda la diócesis de Lleida.

En Aitona el domingo 3 de octubre a las 6:00 de la tarde en la Iglesia de San Cayetano, la comisión del centenario que se ha formado en el pueblo para preparar los actos de este año jubilar, presentó a la gente de Aitona las celebraciones que se vivirán por este importante acontecimiento eclesial. Asistieron al encuentro alrededor de cien personas, entre ellas, la Sra. Rosa Pujol i Esteve, alcaldesa de Aitona y representantes del Ayuntamiento; el nuevo párroco, Mn. Francisco José

Ribas; miembros representantes de las asociaciones de Aitona; P. Jesús Sans, ocd.; Mn. Xavier Batiste, párroco de Torres de Segre, etc.

La presentación de las celebraciones y actividades que se prevén a partir del 6 de noviembre del presente año hasta el 29 de diciembre del año 2011, estuvo a cargo de la Srta. Josefa Montoy, profesora del Colegio P. Palau de Aitona y miembro de la comisión; luego la Hna. Fernanda Villanueva, cmt. habló de los lugares palautianos en los que se vivirá el jubileo de manera especial y su relación con Francisco Palau. A continuación la Sra. Betlem Marimón y Sr. Victor Palau, ambos hijos de Aitona y miembros de la comisión, presentaron la nueva Asociación de Amigos de Francisco Palau que se ha creado recientemente en Aitona y que se propone difundir la figura, obra y espiritualidad del P. Palau; promover los lugares palautianos y realizar cursos que ayuden al desarrollo integral de la persona, imagen viva de la Iglesia. Para finalizar el acto se invitó a los participantes a formar parte de esta Asociación y se agradeció la presencia de todos.

Reconeixença de la tasca de les catequistes

A les 17.00 h. del passat dia 3 d'octubre, a la capella de Loreto de Llardecans, ens vam reunir amb l'objectiu de recordar la tasca humil i senzilla dels/les catequistes a les parròquies, i en acció de gràcies al Senyor per la missió de poder acompanyar als nens i nenes a descobrir a Jesús en el seu cor i en la vida de cada dia. Hi van assistir catequistes, mossens, i gent de les parròquies de Bovera, Bellaguarda, La Granadella, Juncosa, Torms, El Soleràs, Granyena de les Garrigues, Almatret, Maials, Llardecans, Torrebesses i Sarroca.

També es van unir a la festa gent de Borges i Lleida. Va presidir l'acte Mn. Josep Antoni Jové, vicari de Pastoral. Després de la seva reflexió, vàrem tenir un moment de

pregària preparada i animada per la Carme a la que tots ens vam adherir des del fons del cor.

Mn. Josep Antoni Jové va fer entrega d'una pregària a tots els/les catequistes i després, a les catequistes més grans, d'un estoig en el que havia inscrit en un vidre transparent "...i la llavor germina i creix, sense que tu sàpigues com".

L'amor de Déu es podia copsar en els ulls de les catequistes que durant tants anys havien portat a terme aquesta missió. L'acte es va cloure amb l'acció de gràcies, cants dedicats a Maria a càrrec del Petit cor de la Catedral dirigit per Mn. Joaquim Mesalles.

Dolors Esteve

25 anys de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

El passat dissabte, 16 d'octubre, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida ha celebrat una jornada commemorativa dels seus 25 anys d'existència a la nostra diòcesi de Lleida. Els actes han tingut lloc en el marc del Paraninf de l'Acadèmia Mariana i han estat molt concorreguts. Després de la benvinguda del seu president Ramon Reig, inaugurarà la jornada el nostre Bisbe Mons. Joan Piris.

En la conferència inaugural, el filòsof Francesc Torralba destacà l'hospitalitat com un valor genuï-

nament humà, sense el qual no hi ha societat possible, remarcant que com a virtut d'excel·lència que és, ennobleix tant el qui l'exercita com el qui n'és receptor.

A continuació, l'antic president de l'Hospitalitat, Franz J. Hengesbach, va fer memòria d'aquests 25 anys de pelegrinatges, així com l'actual consiliari, Mn. Àngel Escalles, féu reconeixement de totes les persones impulsores de l'Hospitalitat, essent especialment emotiu l'homenatge a l'antic consiliari i estimat Mn. Ramon Galceran. En el cor de

la jornada, l'Eucaristia, presidida pel nostre Bisbe i concelebrada per Mn. Àngel Escalles, Mn. Ramon Galceran i Mn. Martí Sandiumenge.

Després del dinar comunitari, al voltant del magnífic claustre de l'Acadèmia Mariana, diversos hospitalaris ens oferiren el seu testimoni. Seguiren la interpretació del

Petit Cor de la Catedral i l'actuació teatral del grup "Gent del Barri". Unes paraules de felicitació del Sr. Alcalde Àngel Ros i una xocolatada varen donar per acabada la jornada, amb l'ànim de continuar fent realitat aquest projecte de fraternitat, que ja és també una "aposta de futur".

Carme Parellada

Fira Solidarium 2011

El cap de setmana del 16 i el 17 d'octubre Càritas Lleida, Troballes i la Delegació de Joves han participat en la Fira Solidarium 2010, celebrada a la plaça de l'Auditori.

L'objectiu principal era la sensibilització sobre la campanya

"Contra la pobresa acTUa", amb una recollida de signatures. Els joves van preparar "l'arbre dels desitjos", per a que tothom pogués expressar els sentiments i els desitjos referents al tema de la pobresa.

Trobada de monitors i monitores del CEC – FVB

El passat cap de setmana 2 i 3 d'octubre, una cinquantena de monitors/es dels centres que integren al CEC (Federació de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Verge Blanca), es van reunir a la casa de colònies Mòn Serè (Les Piles, Conca de Barberà) per tal de viure un cap de setmana tot "compartint".

La jornada va començar el dissabte a les 11 del matí amb la presentació de la trobada per part del director de l'Escola de l'Esplai, Sr. Amadeu Bonet i el president del CEC, Sr. Òscar Costa.

Al llarg del dissabte es va treballar i aprofundir en el món de

les emocions i els valors a partir de quatre tallers formatius.

Al vespre, en el decurs de la vetllada es comptà amb l'actuació del mag Centenarius, així com també amb el grup musical Polcasoltes.

Diumenge al matí, després de realitzar "la gimcana de les emocions", es va celebrar l'Eucaristia a la qual hi assistiren tots els monitors/es participants en la trobada.

La trobada va finalitzar després de dinar, deixant un molt bon regust de boca, alhora que també esdevenint punt de partida per als diferents equips abans d'iniciar les activitats d'aquest curs 2010-2011 amb els infants.

La Generalitat ret homenatge a l'Associació Casa Don Bosco de Lleida, en el seu 15è aniversari

L'Associació Casa Don Bosco de Lleida ha estat una de les entitats que han protagonitzat enguany la Jornada de Reconeixement a les Entitats Col·laboradores de la Generalitat en el Programa de Suport als Joves Tutelats i Ex-tutelats (ASJTET).

L'acte va tenir lloc el passat dia 15 d'octubre a la seu del departament d'Acció Social i Ciutadania, en el decurs del qual la secretària d'Infància i Adolescència, Imma Pérez Rovira, va lliurar un obsequi commemoratiu al president de l'entitat, Joan Valls, i la directora del servei, Pilar Lance.

L'Associació Casa Don Bosco en aquests 15 anys de col·laboració amb l'ASJTET ha acollit a un total de 51 joves ex-tutelats, que a la seva arribada a la majoria d'edat han seguit voluntàriament amb els programes de l'Àrea de suport al Jove i amb els quals ha intervingut educativament en l'acolliment en

els pisos d'autonomia i seguiments educatius en medi.

Durant l'any 2010 ha obert els serveis d'atenció als majors de 21 anys i l'espai punt de trobada jove que es gestiona juntament amb el CIJCA i que són programes propis de l'entitat, no subvencionats i gestionats gràcies al treball de l'equip educatiu de la Casa, i el voluntariat de la Comunitat Salesiana de referència i els membres del Consell Assessor. L'associació celebra enguany els seus 23 anys d'existència.

En el mateix acte de reconeixement, en Gemma Calvet va fer la conferència: "Joves. Acompanyament per al futur", també van participar entitats com la Fundació Servei Solidari (Escola Píia de Catalunya), la Fundació Mercè Fontanilles, el Grup Blanquerna, la Fundació Engrunes, les Serventes de Sant Josep i les Filles de la Caritat de Girona, entre d'altres.

Celebració dels 150 anys de la fundació de la Congregació de Dominiques de l'Anunciata a Lleida

Dia inoblidable el del 16 d'octubre de 2010 per les nostres comunitats de Germanes Dominiques i del col·legi l'Anunciata de Lleida. La commemoració dels 150 anys de vida de la Congregació a la nostra ciutat ens convocà a fer

una celebració d'acció de gràcies a Déu que es dugué a terme amb gran il·lusió i sincer agraïment al nostre fundador Sant Francesc Coll.

Celebrar 150 anys és celebrar la vida, per això el primer acte havia de ser l'Eucaristia on s'hi fa

present el dinamisme pasqual que junts, germanes, professors, pares de família, alumnes, exalumnes i persones simpatitzants, hem experimentat al llarg de tots aquests cent cinquanta anys.

L'Eucaristia se celebrà a la parròquia de Santa Teresina, i fou presidida pel nostre Sr. Bisbe Joan Piris. Participaren en la concelebració els Vicaris General i de Pastoral, així com altres sacerdots i religiosos de la Diòcesi.

L'església s'anava omplint amb persones especialment simpatitzants de la Congregació o del col·legi. Ens acompanyaren nombroses religioses, vingudes de moltes de les nostres comunitats inserides a Catalunya, i una Germana del Consell general que és exalumna de la nostra escola. S'hi feren presents representants de diferents institucions i entitats de la ciutat, així com de l'Equip de Titularitat de la Fundació Educativa Privada Dominiques Anunciata Pare Coll. També comptàrem amb la presència de religiosos i religioses de la ciutat i d'altres persones vinculades més estretament amb nosaltres. Si bé la convocatòria era adreçada a tothom, anava dirigida d'una manera especial als membres de la comunitat educativa, els d'abans i els d'ara, pares, professors, alumnes, exalumnes, i val a dir que gaudirem d'un bon grup de cadascun d'ells.

No hi faltà l'agraïment a la comunitat de Carmelites que ens facilità celebrar l'Eucaristia a la que també és la nostra parròquia.

La solemnitat de l'acte eucarístic es féu ja ben evident des de l'inici de la celebració amb les paraules del Sr. Bisbe i les de benvinguda per part de la Congregació. Fou emocionant l'entrada processional d'un grup de cinquanta alumnes de l'escola, precedits pel coordinador de pastoral, que feren expressa la tan preuada frase del nostre pare Sant Francesc Coll "Una llum encén una altra llum" deixant al peu de l'altar, i de la seva imatge, les llànties enceses commemoratives d'aquests 150 anys de donació de vida.

A l'esplendor de l'acte hi contribuï la coral "l'Estel del Cercle de Belles Arts" que, a més dels cants festius i litúrgics de la seva actuació, animava i estimulava a participar tota l'assemblea.

Les lectures, les pregàries i les ofrenes foren compartides entre els diferents membres de la comunitat educativa: germanes, pares, professors, alumnes, exalumnes.

En l'homilia el Sr. Bisbe es féu molt proper a l'assemblea dels fidels. Es fa evident amb l'anècdota que ell mateix demanà que es retirés en aquell moment cap a un costat l'ornamentació d'un monumental ram de flors perquè l'impedia veure i connectar amb la seva feligresia. L'introduí fent ben manifesta l'acció de gràcies a Déu pels 150 anys de vida de la Congregació a Lleida. Ens recordà que, sens dubte, és molt el que s'ha sembrat i que hem de seguir sembrant cada vegada més. Després de fer-se ressò d'alguns

aspectes concrets de les lectures de la Missa, ens motivà i animà a seguir fent amb il·lusió i dedicació la tasca evangelitzadora que des de tants anys ens encomanà el fundador Sant Francesc Coll.

Acabada la celebració litúrgica continuà la festa molt fraterna al pati i a altres dependències de l'escola amb nombroses felicitacions entre tots els assistents a l'acte. L'exposició de murals i àlbums de fotografies de diferents èpoques i edats, al recinte de l'entrada, motivaren expressions d'intercanvi i de

molta joia en recordar tants de fets i experiències viscudes.

Evidentment, fou una més de les celebracions que s'han anat fent commemoratives d'aquests 150 anys de vida intentant donar vida. Sens dubte, l'any 2010 serà un any més dels que faran història de la Congregació a Lleida, que representen moltes vides donades amb la finalitat que hi arrelés l'estil de vida de Sant Francesc Coll. Any de gràcia que ha de desvetllar en els nostres cors l'entusiasme del zel evangelitzador ple d'amor que ens llegà.

La Fundació Verge Blanca al Solidarium 2010

El passat cap de setmana se celebrà a Lleida l'activitat del Solidarium. A l'esmentada activitat hi acostumen a concórrer aquelles entitats de Lleida que venen desenvolupant projectes de cooperació.

La Fundació Verge Blanca, a l'igual que d'altres anys també s'hi va fer present.

Cal que aquesta presència sigui visualitzada amb la perspectiva del projecte de cooperació que s'endegarà amb Cali l'any vinent, després de l'estada que en tasques d'identificació hi varen fer dos voluntaris de la Fundació aquest estiu.

Lleida, octubre 2010

La parròquia Sant Antoni Mª Claret celebra el seu patró

La festa del missioner sant Antoni Mª Claret, que té lloc cada 24 d'octubre, enguany ha coincidit amb la jornada mundial de les missions: el DOMUND. Una fel·lç coincidència que ha celebrat la parròquia que el té per patró.

L'Eucaristia ha estat presidida pel nostre bisbe Joan i concelebrada pels missioners claretians que serveixen aquesta parròquia al barri de Balàfia. També ha concelebrat Mn. Mesalles, consiliari de l'ACO (Acció Catòlica Obrera) que cele-

brava la seva assemblea a la nostra parròquia.

Des de bon començament de la celebració s'ha posat de manifest que tota la parròquia es posava sota l'esguard del seu patró. A ell ens hem encomanat per portar a terme els objectius marcats per aquest curs pastoral. I cada grup parroquial l'ha demanat ajut per desenvolupar com cal la tasca que té encomanada.

El Sr. Bisbe, en l'homilia, ha parlat de la tasca del P. Claret com a missioner, viatger infatigable, per tal de portar la Bona Nova de l'Evangeli a tot arreu. Però ha destacat el «viatge interior» que féu el P. Claret fins a descobrir la seva vocació. Viatge interior què, d'una manera o altra han fet tots els sants, i que

cal que ho fem tots els cristians per tal de comprendre el què Déu vol de cadascú de nosaltres.

Com ja és costum en aquesta festa, hem cantat l'himne al P. Claret i tots junts hem recitat la seva pregària apostòlica que hi ha escrita sobre una ceràmica col·locada en un lateral del temple:

*¡Oh Déu i Pare meu!,
feu que us conegui i us faci conèixer;
que us estimi i us faci estimar;
que us serveixi i us faci servir;
que us lloï i us faci lloar de totes les criatures.*

En acabar la celebració s'ha distribuït un llibret sobre la vida del P. Claret.

Contra la pobresa acTUa

El dimarts dia 26 d'octubre s'ha realitzat a la seu de Càritas Diocesana la Jornada de formació "contra la pobresa acTUa", emmarcada dins la campanya del mateix nom.

S'ha realitzat una taula rodona amb la participació de Mn. Ramon Bufi (Delegat de CD de Vic), que va parlar sobre la Doctrina Social de l'Església i la pobresa; Rafael Allepuz (President de Justícia i Pau), que va

definir les diferents visions de la pobresa i Ma. José Rosell (Cap d'àrea d'acció social de CD Lleida), que es va centrar en la situació a l'Estat Espanyol i a Lleida en particular.

Van assistir un total de 35 persones.

Pel que fa a la recollida de signatures de la campanya (està oberta fins a finals d'any), ja se n'ha recollit més de 600.

Laics i laiques en missió pastoral: Una aposta de futur

El dijous dia 28 d'octubre ens hem reunit a Juneda els 4 mossens que acompanyem les comunitats cristianes de Castellans, l'Albagés, Artesa de Lleida, Les Borges Blanques, la Floresta, Juneda i Puig-gros, amb el nostre vicari de pastoral, Mn. Josep Anton Jové. També hi ha participat en Manuel de la Varga, que esta realitzant una experiència pastoral a Juneda.

El motiu de la trobada era la reunió mensual que anem tenint per coordinar conjuntament el nostre treball en aquesta zona pastoral.

Voldríem destacar que hem invitat a Mn. Manel Borges rector d'Arbeca i sis pobles més del bisbat de Tarragona, i a la Rosa Maria Sánchez, Delegada del Secretariat de Laics amb Missió Pastoral del mateix bisbat.

Ells ens han estat explicant el camí recorregut a la Diòcesi de Tarragona, d'aquesta vocació ecle-

sial que anomenen Laics i laiques amb Missió Pastoral.

Ens han dit que actualment són 9 dones, amb missió pastoral confiada per l'Arquebisbe de Tarragona.

Així per exemple, la Maria Rosa viu a la rectoria de Belianes, i està alliberada per treballar conjuntament amb Mn. Manel que és el rector, i Mn Antoni, ja jubilat. Tots tres formen l'equip que acompanya les comunitats de 7 pobles tarragonins.

Al meu entendre, aquesta riquesa dels Laics i laiques amb Missió Pastoral, és una vocació laical que fóra molt necessari potenciar en el nostre bisbat, com a una gran aposta de futur.

Donem gràcies a Déu per aquestes persones que estimen Déu, l'Església i serveixen els germans i germanes.

Carles Sanmartín

Moviment dels Professionals Cristians

El passat dissabte 23 d'octubre, el Moviment de Professionals Catòlics de Lleida va organitzar la Jornada Lúdica Anual. L'objectiu d'aquesta jornada és compartir una estona amb membres d'altres grups del Moviment, juntament amb amics i familiars, mentre coneixem alguna realitat de Lleida o gaudim d'algun esdeveniment que tingui lloc a les nostres contrades.

Aquest any ens vam congrega unes 40 persones per tal de visitar la col·lecció d'art contemporani de la Fundació Sorigué. Vam tenir la gran sort que la visita fou guiada per una experta en art de la mateixa Fundació, que ens va fer veure al darrere dels colors, de les imatges, de les formes i dels efectes, una altra dimensió i expressió de l'art.

A més a més, la canalla que ens va acompanyar va fer una visita a la Fundació seguida d'un taller de pintura, de manera que tant els adults, com els nens vàrem gaudir d'unes hores plenes de retrobaments, bons

moments, amistat, i que ens va despertar en molts de nosaltres la curiositat per aprendre més i gaudir amb les noves maneres d'expressió de l'art.

Formació de catequistes

Segons les activitats programades per aquest curs per la delegació de catequesi, el 18 i 25 d'octubre van tenir lloc dues sessions de formació sota el títol "Bíblia i Catequesi".

Van ser molt interessants, va-rem començar amb pregària i cants acompanyats per la Mª Francis i José Sánchez, després Mn. Daniel Turmo va ser l'encarregat de les xerrades, al finalitzar cada una de les sessions va tenir lloc un diàleg força enriquidor per part de tots els assistents.

En la segona sessió es va fer una aproximació a la "lectio divina" per dur-la a terme amb els infants. La valoració va ser molt positiva i novedosa.

Abans d'acomiar-nos es va entregar a cada equip de parròquia i centre educatiu un CD amb les cançons corresponents al 1r i 2n quadern d'activitats del catecisme "Jesús és el Senyor"

Delegació de Catequesi

200 Anys del naixement del beat Francesc Palau i Quer, i 150 anys de la fundació de la seva Obra

Al'església parroquial de Sant Antolí d'Aitona, poble natal del Pare Palau, es va celebrar un triduum els dies 4, 5 i 6 de novembre a càrrec de la Gna. Fernanda Villanueva, cmt. El tema va ser "Recorregut històric pels indrets palautians".

El dissabte dia 6 a les 18 h. va començar l'Eucaristia solemne per la festa del Pare Palau que se celebra

el dia 7 de novembre però l'hem avançat per la visita del St. Pare Benet XVI a Barcelona. Aquest any té un matís especial per ser els inicis de les celebracions dels 200 anys del naixement del Beat Francesc Palau i Quer i els 150 anys de la fundació de la seva obra.

Ha presidit la celebració el P. Jesús Sans O.C.D. i han concelebrat Mn. Francisco José Ribas, actual

rector; Mn. Antoni Guàrdia, rector emèrit d'Aitona; Mn. Joan Quer, fill d'Aitona; Mn. Xavi Batiste; P. Luis Tarazón S.D.B.; Mn. Josep Maria Cebrià i Mn. Xavi Navarro.

Hi havia representació de l'Ajuntament i de tot el poble, del col·legi Pare Palau, de les Germa-

netes de Sta Teresa Jornet hi eren les dues comunitats de Carmelites Missioneres Teresianes que viuen a Aitona.

En finalitzar la celebració hi va haver un petit refrigeri.

“Cap persona sense drets. Cap persona sense llar”

Que el 2015, a Europa, ningú dormi al carrer. Aquest és l'objectiu que volem assolir les entitats europees que treballem per eradicar el *sensellarisme*. Paraula que ens ressona, el primer cop que la sentim, estranya, però que conté tota la denúncia que fem al fenomen injust pel qual hi ha gent que veu vulnerat el seu dret a l'habitatge i alhora respecta des del més profund la dignitat inherent a cada persona que viu en situació de sense llar.

Com cada any, des d'Arrels / Sant Ignasi i Càritas diocesana de Lleida, ens fem ressò de la Campanya de les Persones Sense Llar. Enguany se celebrarà els dies 27 i 28 de novembre, sota el lema “Cap persona sense drets. Cap persona sense llar”.

Els nostres usuaris, les persones que acollim i amb qui treballem, persones que viuen en situació d'exclusió social, tenen la possibilitat aquest dia de sortir al carrer i fer sentir la seva veu. Amb la seva

participació hem elaborat un manifest que denuncia la injustícia que suposa la seva situació, on demanem mesures concretes i clares per a eradicar-la: començant per donar l'oportunitat a tothom d'un sostre digne, especialment a l'hivern, i continuant fins a l'assoliment dels eixos de la campanya europea: que ningú dormi al carrer, que ningú visqui en un allotjament d'emergència per un període superior al necessari, que ningú resideixi en allotjaments temporals més temps de l'estrictament necessari, que ningú abandoni cap institució sense tenir una alternativa d'allotjament.

A més, volem que la Campanya sigui un espai de trobada entre tots, persones que tenen llar i persones que no en tenen, que sigui alhora reivindicativa però també de festa, de celebració per totes les passes endavant que cadascú pot anar fent a nivell individual per avançar vers un context de solidaritat real. Us convidem a compartir-la amb

nosaltres a la xocolatada que durem a terme dissabte 27 a la tarda, a la Pl. St. Joan (lloc a confirmar) i a l'Eucaristia - memorial que se celebrarà diumenge 28 de novembre a les 13 h. a la parròquia de St. Ignasi de Loiola de Lleida. En aquesta missa

cada any recordem i preguem per totes les persones sense llar que ha mort i que eren conegudes per Arrels-Sant Ignasi.

Natàlia Méndez
Directora d'Arrels-Sant Ignasi

Crònica de la 1a Trobada de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social

Un total de 160 persones pertanyents a les nou entitats cristianes de la Diòcesi de Lleida que componen la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social de la Diòcesi de Lleida (Càritas, Arrels-Sant Ignasi, Esclat Santa Teresina, Voluntariat Vicencià, Pa de Sant Antoni, Obra Mercedària, Comunitat Marista, Comunitat Salesiana, Cicja) s'han reunit el dissabte dia 20 de novembre, al teatre del col·legi dels Maristes de Lleida, per dibuixar el perfil de les persones que, en aquests temps de crisi, s'adrecen a aquestes entitats, per buscar ajut i mirar de respondre el millor possible a aquesta tasca de treball humanitari i social que estant duent a terme.

És el primer cop que s'han reunit les 9 entitats (persones voluntàries, professionals, dirigents) aplegades en una trobada que consideren bàsica per conèixer la realitat que ens envolta i la problemàtica social que tenim actualment. També han volgut posar fil a l'agulla per minimitzar l'impacte de la ferotge crisi que

vivim actualment, i que està afectant de manera més crua als col·lectius més desfavorits i vulnerables.

Es tracta de persones "sense sostre", famílies que es troben a l'atur, immigrants, joves amb problemàtiques socials, interns a la presó, dones grans que viuen soles, etc.

Des de la seva experiència diària amb elles, creuen que per avançar cap una major justícia social i una nova humanitat cal:

- Crear espais de reflexió per analitzar la realitat per entendre el què passa i les seves causes.

- Sensibilitzar sobre el què passa i les seves causes, fent el que calgui per donar a conèixer la realitat.

- Actuar en cada realitat amb la que es troben, de manera coordinada, anunciant amb fets i paraules que una altra realitat és possible:

- Denunciar les situacions d'exclusió i marginació a través dels mitjans de comunicació, i fer-se presents en totes les xarxes civils de

coordinació i lluita contra la pobresa i l'exclusió, aportant llurs criteris i valors.

- Consolidar i enfortir la seva xarxa eclesial.

- Participar en xarxes o altres iniciatives socials que puguin defensar els drets de les persones i la millora dels recursos que es destinen a la població amb la que treballem. (p. ex. treballar amb altres entitats per a la modificació de la llei d'estrangeria)

- Fomentar l'autonomia de tots els seus usuaris, dotar-los de serveis bàsics (higiene, menjar, adaptació al nostre país, etc.), aportar estratègies educatives al seu entorn més immediat i oferir alternatives d'oci sanes, entre altres qüestions. I per fer-ho, cal treballar tots coordinadament, per això s'han trobat, i per continuar traçant les línies a seguir.

En un temps en el que la crisi està afectant més greument als grups humans de la nostra societat que tenen menys recursos, i en un moment en el que el nombre de persones que s'atansen a les seves entitats per demanar ajut està augmentant considerablement, la llur resposta com a entitats cristianes que estan cada dia al costat d'aquestes persones, és continuar treballant al costat de les persones més empobrides, i col·laborar coordinadament i en xarxa entre elles i també amb altres entitats socials i institucions de la ciutat.

L'acte ha consistit en una trobada que ha començat a les 10 del matí amb una pregària, seguit d'una ponència realitzada per Amadeu Bonet, professor d'institut i director de l'Escola de l'Esplai, que ha tingut com a base l'anàlisi feta prèviament per les nou entitats de la Xarxa les quals havien respost a les següent qüestions:

1. Quines persones venen a les nostres entitats?
2. Què els passa ?
3. Com ens interpel·la aquesta realitat ?

A la ponència ha seguit un treball en grups per tractar de trobar pistes d'actuació per millorar la tasca que duen diàriament amb les persones empobrides i excloses.

A les 12.15 les nou entitats s'han presentat públicament, així com ha mostrat la nova guia recentment editada, on s'explica què fa cada entitat i com contactar-la.

A les 12.30, els presents han escoltat els parlaments del Sr. Carles Vega, del Sr. Àngel Ros, i del Sr. Bisbe Joan Piris, clausurant aquest darrer la trobada tot anunciant la nova incorporació de dues entitats més a la Xarxa, com són les Missioneres del Cor de Maria, que gestionen la Llar Mare Esperança, i el Germans de Sant Joan de Déu, que gestionen el centre d'Almacelles.

Donatius per al Procés dels màrtirs

El procés dels màrtirs del Bisbat de Lleida, que en la fase diocesana va acabar el 5 de novembre de 2006, ara fa quatre anys, està des d'aleshores en mans dels experts de la Congregació de les Causes dels Sants, on s'investiga tota la documentació presentada per tal de comprovar si tot està correcte i si amb aquesta documentació es prova suficientment que aquests Servents de Déu, (169) presumptes màrtirs, varen ser sacrificats per odi a la fe.

Tot aquest treball que s'està fent suposa molt personal i molt temps. I, per tant, unes despeses quantioses.

És per això que el Sr. Bisbe de Lleida. Mons. Joan Piris, fa unes setmanes, va escriure a tots els mossens de la Diòcesi, als familiars dels màrtirs i a altres col·lectius interessant-los per aquest procés i demanant-los una col·laboració econòmica, segons les possibilitats de cadascú.

Cadena de pregària per les vocacions

Com cada novembre des de l'any 2005, aquest mes passat s'ha realitzat la Cadena de Pregària per les Vocacions en les 10 Diòcesis amb seu a Catalunya.

Al nostre Bisbat s'han dut a terme molts actes d'oració amb aquesta intenció: Eucaristies, hores de pregària, Exposicions del Santíssim, rosaris, etc. Són moltes les parròquies, delegacions, congregacions religioses, associacions laïcals i escoles que han fet possible que la cadena no es trenqués durant les hores del dia de les jornades 3, 13 i 23, que eren les que teníem assignades.

La Delegació de Pastoral Vocacional de Lleida, amb la col·laboració de la Delegació de Pastoral de joves, i altres delegacions han organitzat diversos actes diocesans per a aquests tres dies: Vetlla per a joves a

la Residència La Forja de la Bordeta, Oració amb joves universitaris, Hora de pregària preparada pel Seminari i presidida pel Bisbe a l'Oratori de l'Acadèmia Mariana, Exposició del Santíssim i Rosari a la Parròquia del Pilar, Pregària de les famílies a la Parròquia de la Magdalena, etc.

A més de la importància de la pregària personal i comunitària, caldria destacar que aquesta cadena esdevé recordatori de què promoure la pastoral vocacional és tasca de tots i ens ajuda a ser més conscients que som un cos i hem de treballar units per a que la diversitat esdevingui riquesa per a tots. Sols així donem el testimoni capaç d'afavorir els fruits de vocacions que l'Església i el món necessiten. Gràcies a tots!

Mn. Josep Vicent Forner, diaca
Delegat de Pastoral Vocacional

Crònica del Dia de les Persones Sense Llar

Els dies 27 i 28 de novembre celebràvem el Dia de les Persones Sense Llar. Enguany, el lema de la campanya “Cap persona sense drets. Cap persona sense Llar”, que proposen Càritas, FACIAM i la FPSH, s'emmarcava dins l'objectiu fixat pels nostres responsables polítics a nivell europeu: que el 2015 ningú hagi de dormir al carrer.

Des d'Arrels / Sant Ignasi hem volgut donar una rellevància especial a aquesta campanya, duent a terme diverses accions: una taula rodona amb participants dels diversos partits polítics celebrada el 10 d'octubre, on els demanàvem que ens expliquessin els seus eixos de treball principals pel què fa a l'empobriment i l'exclusió. L'exposició de fotografies d'A. Benavente de com viuen algunes persones en situació de sense llar, exposada a la Facultat d'Educació de la UdL i que es pot veure fins a final de mes. La pregària d'Advent solidari, celebrada el dia 25 de novembre. Una roda de premsa per donar a conèixer la situació de les persones en situació de sense llar, el 23 de novembre.

Però sobretot, les dues grans activitats d'aquest cap de setmana: la xocolatada festiva i solidària i l'Eucaristia - Memorial de les Persones Sense Llar. Dissabte a la tarda ens reuníem per a gaudir d'una gran xocolatada popular: vam llegir el manifest, veure un dvd reivindicatiu, escoltar música en directe... es van repartir un centenar de litres de xo-

colata i coca entre les més de 400 persones que hi van participar! I tot plegat, acompanyat d'una recollida de signatures on demanàvem a la ciutadania que expressés la seva solidaritat amb els qui més pateixen... I, diumenge al matí, va ser el moment de recordar les 97 persones en situació de sense llar que s'han mort en els anys d'existència de la nostra entitat... dins el marc d'una Eucaristia especial, en la què, a més, vam comptar amb la participació i els cants del grup de voluntaris i persones en situació de sense llar que s'ha format en el sí d'Arrels - Centre Obert!

Però de la campanya d'enguany volem destacar-ne tres elements importantíssims:

El primer, la implicació de les mateixes persones en situació de sense llar. Són elles les que han donat la veu al manifest realitzat, que han estat presents a les diverses activitats, que han participat en la gravació d'un dvd reivindicatiu... és el seu dia, el seu espai, la seva festa.

El segon: els canvis que hi ha aquest any en el pla iglú, que s'activa els hiverns i que, per fi, té en compte els dos punts que des de la nostra entitat fa tan de temps que demanem; que les persones que necessiten aixopluc es puguin apropar al lloc on podran passar la nit, i que el fred no es mesuri segons un termòmetre sinó segons la percepció de la persona que dorm

al carrer. És un gran pas per a les persones sense llar.

I el tercer, l'agraïment profund a totes les persones, professionals i voluntaris, que han fet possible la celebració dels diversos actes, des

de fer la xocolata, estar a les taules, cantar en directe... sense la implicació de tots, la Campanya no hagués estat possible.

Arrels - Sant Ignasi

Pregària en favor de la Vida

Com a inici de l'Advent, el propassat dissabte 27 de Novembre, un nombrós grup de totes les edats va pregar pel respecte, acollida i promoció d'unes condicions dignes, perquè la vida de tota persona pugui desplegar tot el seu esplendor. Vam ser convocats pel Sr. Bisbe donant resposta a la crida del Papa Benet XVI de fer una trobada universal de pregària, per agrair el do de la vida i contribuir des del compromís personal a crear les condicions en el nostre món que acullin, protegeixin i promoguin una vida digna i plenament humana.

Infants, nens i nenes de la catequesi i del moviment d'escoltes, joves, pares de família, homes

i dones, religiosos i preveres de diferents edats, van oferir des de la seva experiència les oracions d'acció de gràcies pel do de la vida, pregant pel sofriment de tots els infants; per aquells als qui els resulta molt difícil viure cada dia per la manca de feina; pels homes i les dones que són víctimes de la violència inhumana, per la gent gran i els malalts perquè no només trobin fredor, distanciament i indiferència. Van demanar a Jesús, fill de Déu, la fermesa per anunciar i compartir amb les persones del nostre entorn l'Evangeli de la Vida, aportant al món el bé de la cultura, de la veritat, l'amor i la llibertat.

Unitat Pastoral de Cap Pont

Una bona notícia per als nostres Bisbats

Avui, el Sant Pare Benet XVI, després de l'audiència concedida al Prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, ha aprovat uns decrets de reconeixement de miracles, de re-

coneixement de martiri i de virtuts heroiques.

Un dels miracles reconeguts ha estat el de la Serventa de Déu Anna Maria Janer Anglarill, nascuda a Cervera (any 1800) i que morí a

Talarn (any 1885), fundadora de l'Institut de les Germanetes de la Sagrada Família d'Urgell.

Sabem que el reconeixement del miracle és l'últim pas previ a la beatificació: Ja només cal fixar la data i el lloc. Ens n'alegrem i felicitem a les Germanes de la Sagrada Família, també presents a la ciutat de Lleida, des de fa molts anys.

També és motiu de gran joia per a la Diòcesi de Lleida i per a la Diòcesi veïna de Barbastro-Monzón un altre dels decrets aprovats. En aquest cas, es tracte del decret de martiri de dos sacerdots seculars del Bisbat de Lleida, que van ser martiritzats a la ciutat de Monzón. Eren coneguts familiarment com a "los curetas de Monzón", perquè eren vicaris d'aquella parròquia en el moment de la seva mort l'any 1936. Així es descriuen en el decret aprovat:

Els servents de Déu Josep Nadal i Guiu, nascut a Bell-lloc (1911), i Josep Jordán i Bleuca, nascut a Azlor (1906), morts a Mon-

zón durant la persecució religiosa (1936), sacerdots diocesans.

També aquest decret de martiri és l'últim pas previ a la beatificació. Dos mossens, entre molts altres, que van donar la vida per la seva fe en Jesucrist i que són, per naixement, vida i mort, preciós patrimoni comú de Barbastro Monzón i Lleida. Ens en felicitem.

Confiem que molt aviat es podran donar més notícies relatives a aquests servents de Déu, com també relatives al Bisbe de Lleida, Salvi Huix i Miralpeix, que morí martiritzat a Lleida a l'inici de la persecució religiosa del 1936.

Que aquests i els altres màrtirs ens esperonin a mossens i laics a donar la vida per Jesucrist en la tasca que cadascú tenim assignada. I sapiguem aprendre també la lliçó de perdó que tots ells ens van donar.

Mn. Joan Ramon Ezquerria
*Coordinador de les Comissions
Diocesanes pro Canonització*

Darreres activitats de la FRATER

La Frater és la primera Associació a Lleida que va treballar la integració de les persones amb discapacitat en la societat. Es va formalitzar legalment el 1980, tot i que els inicis es remunten entre 1974/1975 amb activitats d'oci i temps de lleure com les colònies d'estiu i altres actes de sensibilització sobre les barreres arquitectòniques.

Encara que la Frater com a moviment, va sorgir a la ciutat Francesa de Verdum l'any 1945, quan Monsenyor Henry François estant hospitalitzat va voler promoure la relació entre les persones amb discapacitats, tot això va canviar la seva vida i es va organitzar i aquesta idea es va estendre per tot el món, fins que va arribar a la nostra ciutat.

És una entitat sense finalitat de lucre que el seu objectiu principal es: l'acceptació i integració de les persones amb discapacitat a la societat, encara que es dirigeix a tots els malalts i persones amb discapacitat, sense pretendre treure'ls del seu entorn i activitats habituals.

En aquesta associació també hi ha gent que no pateix cap discapacitat, que nosaltres els anomenem socis i/o col·laboradors.

Les conviccions d'aquesta associació són:

La persona amb discapacitat o malalta és un ser individual per damunt de tot amb quantitat de capacitats que superen les seves limitacions.

L'amistat i el contacte personal són els pilars fonamentals, i el nostre grup és la comunitat en la que es fa possible adquirir la maduresa que necessitem.

Els objectius d'aquesta associació es pretenen assolir mitjançant activitats formatives i lúdiques. L'experiència de cadascun dels socis amb discapacitat, els ideals, l'esperança, els projectes i l'organització d'aquesta associació reforçarà l'assoliment d'aquests objectius.

Ara comentem un seguit d'activitats que s'han fet durant el mes de novembre i desembre per celebrar el dia internacional de les persones amb discapacitat i les festes de Nadal.

Per celebrar el dia internacional de les Persones amb discapacitat,

l'associació Frater Lleida, va realitzar diversos actes:

- A l'Acadèmia Mariana (al Paranimf) el dia 28 de novembre de 2010: A les 12.00 h. Del migdia, se celebrà l'eucaristia celebrada per Mossèn Ramon Prat (Vicari general del Bisbat de Lleida) i el consiliari de l'Associació Mossèn Martí Sanyumenge i amenitzada per la coral Cants i Rialles de Cap Pont.

A les 13.00 h. Recital poètic.
A les 14.30 h. Dinar de Germanor; al que es van quedar al voltant d'una quarantena de persones.

- El dia 3 de desembre que es el dia internacional de les persones amb discapacitat, es va celebrar una xerrada sobre el nostre col·lectiu i sensibilització sobre les barreres arquitectòniques al col·legi de Sant Jordi de Puigverd de Lleida a un grup d'una cinquantena de nens i nenes del cicle mitjà i superior.

Per celebrar les festes de Nadal es van fer diverses activitats: Entre elles:

- El 27 de novembre es va muntar el pessebre a l'Associació i després es presentà a l'Associació de pessebristes de Lleida.

El dia 11 de desembre es va realitzar un taller de centres de Nadal conjuntament amb els joves de l'Associació del Síndrome de Down, l'assistència va ser tot un èxit i van estar al voltant d'una vintena de persones. Aquesta activitat va acabar amb un berenar i cantada de Nades.

Festa de la Mare de Déu de Loreto, a Llardecans

Llardecans ha viscut un any més amb tota solemnitat la festa de la Mare Déu de Loreto.

El Senyor Bisbe Joan Piris presidí la solemne con-celebració eucarística amb el rector de la parròquia i altres sacerdots de la diòcesi. El Santuari de Loreto, amb tota la seva esplendor, lluí per l'ocasió. Hi van acudir fidels devots de la Mare de Déu tant del poble com d'altres indrets de la comarca que omplien el temple de gom a gom. L'ofici fou cantat pel cor parroquial. En el moment de les ofrenes les entitats del

poble oferiren, a més a més del pa i el vi de l'eucaristia, flors i fruits de la terra com és el primer rajolí d'oli de la collita, ofert per la cooperativa.

Un cop finalitzada la celebració el senyor bisbe, sacerdots i fidels pujaren al cambril a venerar la Mare de Déu tot cantant els goigs. Amb aquesta celebració el poble de Llardecans ha donat per acabat l'any Lauretà amb el qual es commemorava els 250 anys de la benedicció i inauguració de la nomenada capella.

Trobada nadalenca a l'arxiprestat «Perifèria»

Als vols de Nadal, les parròquies de l'arxiprestat «Perifèria» tenen per costum celebrar una trobada nadalenca. Enguany, per problemes d'agenda, s'ha avançat al divendres, 10 de desembre.

Així, doncs, en ple Advent, s'ha celebrat la trobada a la parròquia Verge dels Pobres, del Secà de Sant Pere. Ha presidit l'Eucaristia el seu rector, Mn. Josep Anton Jové i han concelebrat tots els mossens de les altres parròquies que formen l'arxiprestat i que estan ubicades als barris de Balàfia, la Bordeta, Llívia, Magraners i Pardiniyes. Han assistit feligresos representants de totes elles.

Mn. Jové ha comentat en l'homília la trobada de Jesús amb els deixebles de Joan quan li preguntaren si era ell el Messies o havien d'esperar

a un altre. I ens ha animat a fer que siguin les nostres bones obres i no les paraules les que donin raó de la nostra fe i anuncien a tothom la Bona Nova de la salvació.

La trobada ha estat preparada pel grup del Secà, que ha cuidat tots els detalls per tal de facilitar la participació. No ha faltat el cant de nades. Volem destacar, però, el cant de l'Ave Maria que cantà l'Alejandra, el Cant dels ocells que tocà la Núria amb la flauta, i la cançó que cantà el Sergi, un nen de 9 anys que es prepara per rebre el Baptisme i la Primera Comunió en la pròxima Vetlla Pasqual.

En acabar l'Eucaristia ha tingut lloc una estona de convivència en els locals parroquials, tot compartint els aliments que cadascú havia portat.

La pròxima trobada arxiprestal tindrà lloc a la parròquia de Pardi-nyes, el 12 de febrer de 2011 per

reflexionar sobre la Jornada de Mans Unides.

Acte de reconeixement als voluntaris de Càritas

El 10 de desembre, de les sis a les vuit del vespre, ens reunírem un centenar llarg d'homes i dones, de la gran família de Càritas, al paranimf de l'Acadèmia Mariana. El motiu fou l'acte de reconeixement a les persones voluntàries de Càritas. La trobada començà amb una meditació - pregària, a la que seguí la benvinguda del nostre germà bisbe, Joan Piris, a totes les persones presents. El Vicari General de la Diòcesi, Mn. Ramon Prat, feu la presentació del ponent, el Secretari de Càritas espanyola, en Sebastián Mora. Aquest ens oferí una interessantíssima ponència sobre la identitat eclesial de la persona voluntària de Càritas. Per l'interès d'aquesta aportació en volem fer un resum dels punts principals.

En Sebastián comença dient que la persona voluntària de Càritas, ho és perquè abans s'ha trobat amb Déu.

Continuà afirmant que al voluntari i voluntària de Càritas, els sostenen tres pilars. El primer, l'anomenà, l'Ànima humana, aquesta fa que l'actitud del voluntari no sigui donar (aliments, roba, diners) sinó donar-se a les persones que troba en la seva tasca de voluntariat. El

segon pilar del voluntari, l'anomenà la Caritat política (no de partit). Entenia per aquesta, la lluita per la dignitat de les persones empobrides i excloses. I el tercer, el constitueix el tractar de construir l'esperança, enmig d'una societat desesperançada. En aquest sentit, ens digué que hi havia una frase a l'Antic Testament que l'inspirava molt i que ens podria esperonar en aquest sentit. Aquesta diu: "En el desert he posat un pou per a tu"

En un altre moment de la seva ponència ens parlà de tres moments en la font teològica que sosté la persona voluntària de Càritas:

A) Deixar que Déu ens parli mitjançant les persones que pateixen injustícia. B) Parlar amb Déu. En aquest sentit afirmà que el voluntari de Càritas del futur si no és un místic, no ho serà. C) Parlar de Déu a la societat, i fer-ho des del compromís quotidià com a voluntaris de Càritas dins de la societat i a l'interior de l'Església.

Finalment, apuntà com a elements específics de la nostra aportació a la societat com a persones voluntàries, la gratuïtat; el reconèixer a les persones que atenem no com a objectes sinó com a persones; el realisme ("ni és cert que ho podem

fer tot, ni és veritat que no podem fer res, sinó que el cert és que podem fer molt”); i l’esperança, fonamentada en el Déu de Jesús, Ell que és la Porta que res ni ningú pot tancar.

A la seva aplaudida ponència seguí una presentació de diapositives (*power point*) de reconeixement

dels voluntaris, un breu recital de cançons fet per una coral del Barri del Secà, i unes paraules de comiat del Sr. Bisbe.

A la sortida, es lliurà a cada assistent un punt de llibre.

Càritas Diocesana

Reflexions a propòsit de l’estada a Lleida d’en Sebastià Mora, Secretari de Càritas Espanyola

El divendres dia 10 de desembre, hem tingut el privilegi de compartir unes hores amb en Sebastià Mora, aquest home de 44 anys, casat i amb fills, nascut a Màlaga, que en el seu llarg i impressionant currículum, veiem que va començar a treballar a Càritas, com a educador en un pis de persones malaltes de sida, quan només tenia 20 anys. Des d’aleshores, la seva vida professional ha estat sempre unida a Càritas.

L’havíem convidat des de Càritas Diocesana de Lleida, a fer-nos una xerrada a l’acte de reconeixement a les persones voluntàries de Càritas del dia 10 de desembre, ell ràpidament ens feu un espai en la seva carregada agenda. Voldria senyalar alguns aspectes que m’han arribat d’ell en aquestes hores que hem compartit juntament amb altres membres de Càritas de Lleida.

Primerament, la seva gran amabilitat i entera disponibilitat. Quan penso en tots els actes que li

vam muntar, gairebé sense demanar-li permís, (trobadra amb els i les treballadores de Càritas, entrevistes a la tele, roda de premsa, la xerrada per la tarda...), quasi experimento vergonya d’haver-lo explotat tant...

I ell, no solament no es va queixar en cap moment, sinó que tingué sempre una actitud de disponibilitat meravellosa.

Un altre aspecte que em cridà poderosament l’atenció, fou la resposta que donà a una pregunta que li feren en una entrevista que pròximament podrem veure en vídeo a youtube. La qüestió que li plantejaren fou: Què ha significat en la seva vida treballar des de fa tan temps a Càritas?

Amb tota claredat respongué: “Càritas m’ha fet com a persona.”

Veient-lo i escoltant-lo durant aquell divendres, puc afirmar que és veritat que Càritas per a ell ha estat importantíssima. Signe d’això, és que durant tot aquell dia no va

fer més que parlar de qüestions al voltant del món de la caritat i de Càritas en concret.

Certament en Sebastián, traspuja una gran passió per Càritas i per les persones empobrides. Aquestes són una de les raons d'existir Càritas. L'altra, és l'Amor de Déu a tota persona humana, i especialment a qui més pateix.

El pas d'en Sebastián Mora, per casa nostra, ens ha deixat una alenada d'aire fresc i esperançador, que ens anima a continuar la nostra tasca de treball per la justícia i la fraternitat, des de Càritas.

Gracias, Sebas!

Carles Sanmartín Sisó
Delegat de Càritas Diocesana

Recés de preveres

El propassat dilluns dia 20, a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana) una cinquantena de preveres de la nostra diòcesi, vàrem aplegar-nos, acompanyats pel nostre germà bisbe, Joan Piris, per tenir el nostre recés mensual. A les 10 del matí hem començat pregant, seguint amb una meditació de Mn. Jaume Pedrós, al voltant de la Exhortació que recentment ha publicat el Sant Pare, amb el títol, *Verbum Domini*, la Paraula de Déu en la vida i missió de l'Església.

Aquest document recull les proposicions que el Sínode sobre la Paraula de Déu que va tenir-se a Roma fa alguns mesos, va fer al Sant Pare.

Després, hem tingut un temps personal de silenci i pregària, i ens hem aplegat a l'oratori de la Verge de l'Acadèmia per pregar l'ofici corresponent de la Litúrgia de les Hores (pregària oficial i comunitària de l'Església Catòlica).

Finalment hem tingut una estona per compartir algunes informacions que el Sr. Bisbe ens ha donat.

Hem acabat dinant tots junts a la mateixa Acadèmia Mariana i desitjant-nos un Bon Nadal.

Un cop més, cal agrair el bon servei que en Paco Campo i la resta de persones que atenen la casa, ens han dispensat tal com fan habitualment.

Celebració de la Missa de Nadal a les Germanetes dels Pobres

Les Germanetes dels Pobres, han tingut l'alegria d'acollir a Mons. Joan Piris, per a la celebració de la missa del "gall" missa de mitjanit; que per les característiques dels habitants d'aquesta casa es va celebrar a les 18 h.

Mons Piris va estar acompanyat pel capellà de la casa Mn Jordana i pel seu secretari, el diaca Josevi.

Els ancians van estar contents i agraïts sentint-se orgullosos pel

fet que fos "el bisbe" qui vingués a celebrar la missa de Nadal.

Després de l'eucaristia i després de saludar els residents més malalts, va compartir la taula amb la gent gran al menjador principal. Abans de seure a taula, va passar uns moments agradables departint amb la gent gran i admirant el pessebre realitzat pel xofer de la casa. El Sr. Bisbe també va poder veure com empleades i germanetes donaven l'últim toc al "Sopar de Nadal".

Veredictes del concurs infantil i juvenil de pessebres

L'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, ha donat a conèixer el veredictes del Jurat qualificador del XXXVI Concurs Infantil i Juvenil de Pessebres, al qual s'han presentat mig centenar de pessebres realitzats per alumnes de nou col·legis i els infants de catequesi de dues parròquies de la ciutat de Lleida.

El Jurat ha guardonat als tres millors pessebres de cada una de les tres categories que conformen el Concurs, atorgant diversos accèssits i mencions honorífiques.

El Jurat ha valorat satisfactòriament la qualitat, així com la quantitat

de pessebres presentats al Concurs, que en aquets any ha superat totes les expectatives.

Tots els pessebres han quedat exposats en la Sala Alfred Perenya de l'Institut Municipal de Cultura (IMAC), on podran ser visitats fins el 24 de desembre, data en que es clausurarà l'Exposició.

El lliurament de Premis tindrà lloc el diumenge 16 de gener, a les 6 de la tarda a l'Auditori Enric Granados, en l'acte oficial de Cloenda del Cicle de Nadal.

Jornada de compartir al Seminari de Lleida

El dijous dia 23 de desembre a la Casa de l'Església de Lleida, es varen reunir el Sr Bisbe, el rector i el director espiritual del Seminari diocesà, amb els mossens que tenen en les seves parròquies

algun dels tres diaques, o algun dels quatre seminaristes de la nostra diòcesi.

Fou una jornada per compartir, celebrar la missa i dinar junts, que resultà molt positiva.

Trobada de voluntaris/àries de Troballes-Lleida

La implicació activa i militant dels cristians voluntaris i voluntàries de Caritas que a través de Troballes cooperen en ordre al bé comú, són una de les fonts que alimenten el nostre compromís en l'Església i fan sortir la nostra Fe de l'àmbit domèstic, tot apropant-nos a l'exigència que suposa el respecte a la persona, el benestar social i la pau, es a dir l'estabilitat i seguretat d'un ordre just.

És un buscar punts de trobada, espais de coincidència on el compromís individual esdevé compromís col·lectiu.

Els pobres son la imatge del Crist que ens interpel·la i ens fan obrir els ulls i el cor al món en que vivim i ens fa més sensibles a les realitats pertorbadores de la nostra societat.

És respondre als sofriments dels demés i el compromís per aconseguir un món millor. Es "ser la sal de la terra" és un "ficar la llum de les bones obres davant la gent perquè glorifiquen al nostre Pare del cel" (Mt

5,13.16) perquè "la força que ens fa testimonis de l'obra de Déu, si la tenim, és perquè Ell ens ha fet venir l'Esperit Sant" (Ac1,8).

Aquest compromís col·lectiu en la Fe, es va manifestar, una vegada més, en la trobada de voluntaris/es de Troballes (associació sociolaboral) del passat dia 17 de desembre.

La nostra entitat ubicada al Turó de Gardeny de la nostra ciutat, pretén ajudar a la inserció sociolaboral, mitjançant la experiència del treball en el reciclatge de roba usada, que després qualsevol persona pot comprar a les nostres botigues de "Roba amiga".

La trobada esmentada i que tenim cada any per aquestes dates, va començar amb la celebració de l'Eucaristia a l'Església de S. Llorenç, concelebrada per Mn. Carles Sanmartín, Mn. Xavi Navarro i Mn. Xavier Batiste.

En ella es va fer ofrena d'un cistell amb roba recollida als contenidors de Troballes, d'un exemplar dels estatuts de la Fundació Jaume

Rubió i Rubió, promoguda per Càritas Diocesana i Troballes i finalment el Pa i el Vi per l'Eucaristia.

El president de Troballes, va llegir unes paraules per significar que el sentit de l'entitat ve donat pel que Benet XVI ens diu a l'Encíclica "Caritas in Veritatis" i per donar gràcies a Déu i a tots els que fan possible que el projecte vagi endavant cada dia.

Acabada l'Eucaristia, es va fer la foto de família de tots els assistents a les escales de Sant Llorenç.

Després ens vàrem aplegar gairebé un centenar de persones a la cafeteria del edifici del rectorat per participar en un àpat de germanor, voluntaris/es i els treballadors/res de

Troballes. La sobretaula es va allargar una bona estona fins passades les cinc de la tarda.

Aquests dies de Nadal, la Llum que il·lumina el nostre camí, present tot l'any, es torna a fer més forta, per això "els que viuen d'acord amb la veritat s'acosten a la llum" (Jn3,21) perquè "si caminem en la llum tal com ell està en la llum, estem en comunió els uns amb els altres" (1Jn1,7). I aquestes dates, si hi penseu, els desitjos de benaurança no són més que un desig d'estar bé, es a dir en comunió, amb tots.

Bon Nadal.

Albert Pouchol
President de Troballes-Lleida

Índex General de l'any 2010

Diòcesi

Ajudant a viure

La protecció del diumenge	5
La necessària complementarietat	6
Diferents però no distants	7
Testimonis d'unitat	8
Llavors d'esperança	9
Contra la fam, defensa la Terra.....	11
Actuar, mes que no lamentar-se	12
Qüestió de dignitat	13
Apunta-hi els teus fills	14
Mirant cap a la Pasqua.....	16
Religiositat popular	17
“Vine i segueix-me”	18
Setmana Santa litúrgica i popular	19
La Resurrecció o el Ressuscitat?.....	85
La bona notícia de la misericòrdia	86
La moralitat i la legalitat.....	87
Ens calen testimonis	88
Una qüestió complexa però sagrada.....	90
Bategem el fill?.....	91
Diaconia de la comunicació	92
Una Església “centrífuga”	93
Rebre la Confirmació.....	95
L'Esperit que ens mou a estimar	96
Un periodista als altars.....	97
El fet diferencial cristià	98
Testimonis d'esperança	99
Tenim un nou diaca	197
Aprofitem el temps d'estiu.....	198
Ser gran i ser humil	199
No naixem cristians	200
Què és la visita pastoral	201
A punt de fer dos anys.....	203
Anem per feina	204
La Mare de Déu del Castell	205
Pregària interreligiosa per la Pau	247

Iniciació cristiana en ambient d'increença	248
El successor de Pere ens visita	249
“Voldríem veure Jesús”	250
Iniciació cristiana en família	251
Benet XVI entre nosaltres	253
Diada de Germanor Eclesial 2010	254
El primer dels drets.....	255
Viure els esdeveniments com una crida de Déu	256
Potenciar actituds molt necessàries.....	257
Evangelitzats i evangelitzadors	259
Molt bon Nadal 2010	260
Un bon regal de Nadal.....	261
Carta Pastoral	
La iniciació cristiana	237
Nomenament	
Mons. Piris membre Consell Pontifici Com. Socials	21
Missa Crismal 2010	
Homilia de Mons. Piris.....	22
Diaconia de la Cultura	
Article de Mons. Piris al Web del Consell Pontifici	25
Visita Pastoral	
Preparant la Visita Pastoral	101
Diaconat de Jaume Melcior	
Homilia de Mons. Piris.....	207
Decrets	
Nomenaments Consell Pastoral Diocesà	28
Nou Arxiprestat.....	264
“Casa de l'Església” (Acadèmia Mariana)	265
Confirmacions	
Primer trimestre	30
Segon i tercer trimestre.....	210
Quart trimestre.....	265
Felicitació de Nadal	
El Sr. Bisbe felicita el Nadal	263
Vicaria General:	
Consell Pastoral Diocesà	
Sessió del dia 26 de febrer	31

Consell Presbiteral	
Sessió del dia 1 de febrer	32
Sessió del dia 17 de juny.....	110
Sessió del dia 14 d'octubre.....	266
Sessió del dia 13 de desembre	266
Nomenament Mn. Prat	211
 <i>Vicaria de Pastoral:</i>	
“Entre tots i per al bé de tothom”	
Final d'un treball. Inici d'un camí.....	111
 Assemblea Diocesana	
Intervenció del Sr. Bisbe.....	117
 Diaconat Permanent	
Restauració del Diaconat permanent	126
 <i>Secretaria General:</i>	
Nomenaments	
Nomenaments 1r trimestre.....	33
Nomenaments 2n trimestre	132
Nomenaments 3r trimestre.....	212
Nomenaments 4t trimestre.....	269
 Comunicats de premsa	
Béns de la Franja.....	34
Art Sacre	271
 Necrològiques	
Fray José Antonio Guerrero Campos, mercedario	132
Mn. Josep Antoni Brugulat Vilalta.....	213
Mn. Martí Martí Sabaté	213
Mn. Eladio Gros Bítria	214
G. Miquel Martínez, Maine	214
Mn. Francisco Trell Torres.....	270
 <i>Càritas Diocesana:</i>	
Immigració	36
Davant la crisi: esperança, gratuïtat i confiança	158
Junts, al servei dels més desvalguts.....	280
 <i>Xarxa Entitats Cristianes:</i>	
Projecte informació i atenció caps de setmana	38

IREL:	
Memòria del curs 2009-2010.....	134

Acadèmia Mariana:	
Estatuts de la “Casa de l’Església”	274

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d’informació:	
Comunicat de la reunió núm. 194	159
Comunicat de la reunió núm. 195	215

Conferència Episcopal Espanyola

Comissió Episcopal de MCS:

Missatge	
44a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials....	163

Comissió Permanent:

Declaració	
Sobre la exposición de símbolos religiosos cristianos...	168

¡Bienvenido, Santo Padre!	
Visita del Santo Padre a España.....	221

Oficina d’Informació:

Manos Unidas	
Concesión del Premio Príncipe de Asturias	219

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges	
Jornada Mundial de Oración por las Vocacions	43
XLIV Jornada Mundial Comunicaciones Sociales	47
Jornada Mundial de las Misiones 2010.....	50
XXV Jornada Mundial de la Juventud.....	54
XLIV Jornada Mundial de la Pau.....	283

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

El Papa nomena a Mons. Joan Piris membre del Consell Pontifici de les Comunicacions Socials	61
---	----

Servei d'Atenció a les persones durant caps setmana....	61
Acte ecumènic de pregària	62
Jornada de portes obertes a l'Arxiu Diocesà de Lleida	63
Mons. Piris agradece la "labor de los periodistas de información religiosa"	63
Una creu sobre un mapa.....	64
Portes obertes a l'Arxiu Capitular.....	65
Mons. Piris visita el col·legi Episcopal.....	66
Diada de Vida Consagrada	66
De quin color és la pobresa?.....	67
3a Jornada de Portes Obertes dels Llocs de Culte	68
Moviment de Professionals Cristians.....	68
IX aniversari de la beatificació de Francesc Castelló	69
Jornada d'acompanyament al dol i malaltia.....	70
Reunió del Consell d'Acció Catòlica	71
Mn. Ginestà rep el títol de Prelat Honorari, concedit pel Sant Pare Benet XVI.....	72
El Pelegrinatge a ARS.....	72
Llardecans va oferir l'oli per a la Missa crismal	73
Meditacions quaresmals sobre la misericòrdia	74
Comunicat de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social.....	74
30 anys de la mort de Mons. Romero	75
Concert a la Catedral de Lleida.....	75
Els nous President i Vicepresident del Col·legi de periodistes visiten al Bisbe diocesà	75
Elogi dels capellans.....	76
Trobada diocesana de Joves	171
Trobada de professors i professores de Religió	172
L'Església a Lleida ve de lluny.....	173
Lleida peregrina a Santiago i Fàtima	175
Celebració de les nocces d'or presbiterals.....	177
El Bisbe amb la premsa lleidatana	178
Consell d'Acció Catòlica	179
Jornada de Justícia i Pau a Lleida	180
"Joves, no estigueu satisfets amb quatre distraccions" .	181
Assemblea Diocesana de l'Església de Lleida.....	182
Pregó de Corpus Christi 2010.....	182
Institut del bisbat de Lleida refundat pel Vaticà.....	188
Cloenda de l'Any Sacerdotal.....	188
Ja és entre nosaltres, la Creu dels Joves	190
XXVè Pelegrinatge diocesà a Lourdes	223

El Dr. Ramon Prat i Pons, nou director de l'IREL	224
Crida de l'Església diocesana	225
El Sr. Bisbe visita les colònies d'estiu	225
Crònica de les Colònies Familiars 2010.....	225
Camí de Santiago 2010.....	227
Taizé	227
Trenta dies amb Déu.....	228
Que dejen de publicar anuncios de prostitució	229
Enviament d'educadors cristians.....	231
L'Arxiu Capitular rep en dipòsit les tres cartes originals del Beat Francesc Castelló.....	295
Trobada de Consells Pastorals Parroquials de l'arxiprestat «Perifèria»	296
S'atansa el DOMUND	296
Anuncio de Centenarios de las Hijas del Pare Palau....	297
Reconeixença de la tasca de les catequistes.....	298
25 anys Hospitalitat Mare de Déu de Lourdes.....	298
Fira Solidarium 2011.....	299
Trobada de monitors i monitores del CEC – FVB	299
La Generalitat ret homenatge a l'Associació Casa Don Bosco de Lleida	300
Celebració dels 150 anys de la fundació de la Congregació de Dominiques de l'Anunciata	300
La Fundació Verge Blanca al Solidarium 2010.....	302
La par. S. Antoni M ^a Claret celebra el seu patró.....	302
Contra la pobresa acTUa	304
Laics i laiques en missió pastoral.....	304
Moviment dels Professionals Cristians	305
Formació de catequistes.....	305
200 Anys del naixement del beat Francesc Palau i Quer, i 150 anys de la fundació de la seva Obra..	305
“Cap persona sense drets. Cap persona sense llar”	306
Trobada de la Xarxa d'Entitats Cristianes.....	307
Donatius per al Procés dels màrtirs	309
Cadena de pregària per les vocacions.....	309
Crònica del Dia de les Persones Sense Llar.....	310
Pregària en favor de la Vida	311
Una bona notícia per als nostres Bisbats.....	312
Darreres activitats de la FRATER	313
Festa de la Mare de Déu de Loreto, a Llardecans	314
Trobada nadalenca a l'arxiprestat «Perifèria».....	314
Acte de reconeixement als voluntaris de Càritas	315

Reflexions sobre l'estada a Lleida d'en S. Mora	316
Recés de preveres	317
Celebració de la Missa de Nadal a les Germanetes dels Pobres.....	318
Veredict del concurs infantil i juvenil de pessebres	318
Jornada de compartir al Seminari de Lleida	319
Trobada de voluntaris/àries de Troballes-Lleida	319